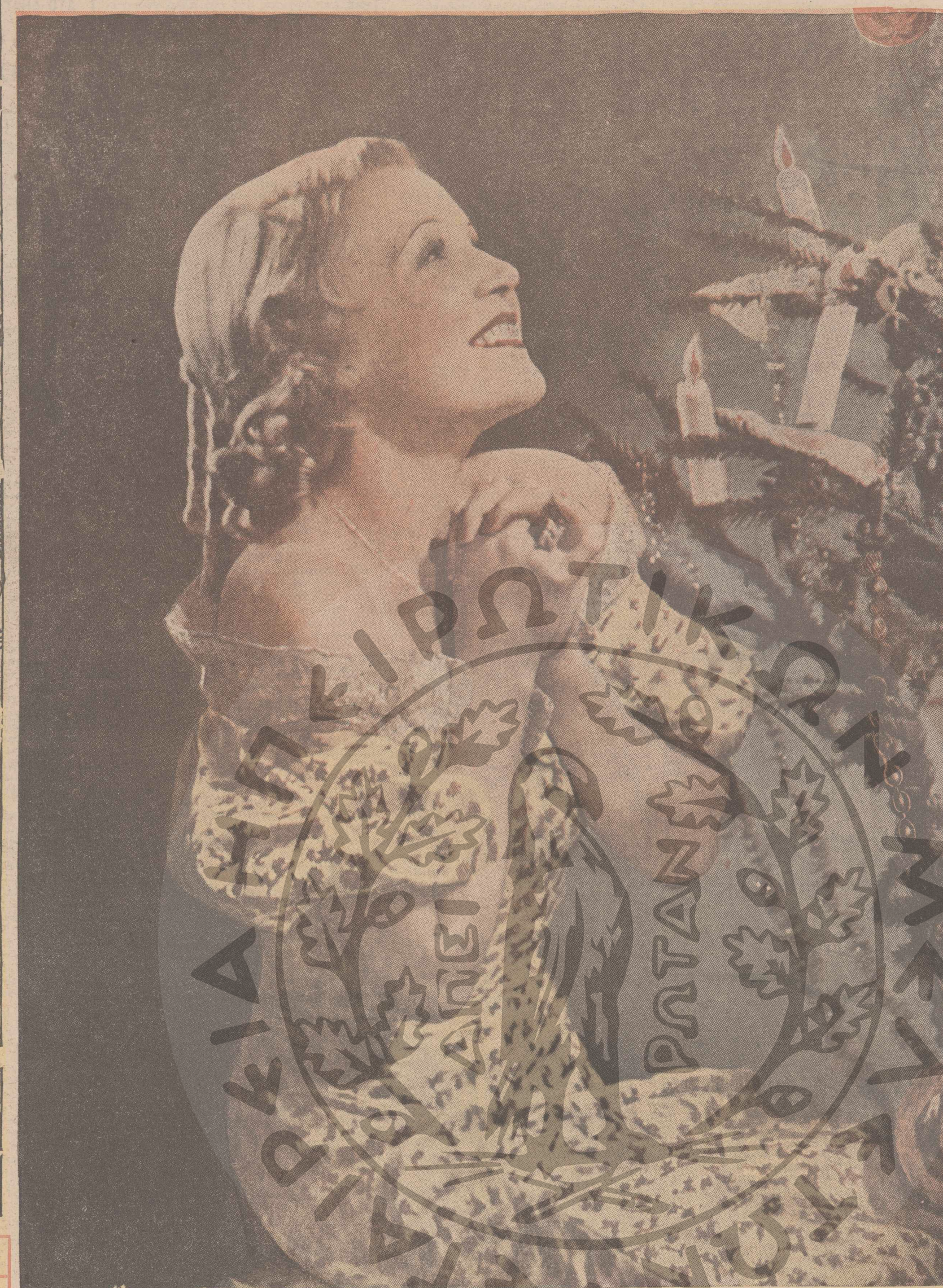

Η ΉΥΚΑΙΝΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Η ΝΕΑ ΖΩΗ

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

Οταν θυσιαζόμαστε για τον έρωτα;

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με δύο πρόσωπα: Ένα διακοσμημένο και μία αισθηματική κυρία.

Κυρία.— (Σάν να ξεκαλοπονηθώ άδελφί μου, ήδη κοιμόνται).— Κρίμα σ' έσες, έπαινεσαι ενάρετος, και με συγχωρείς μάλλον, που σάς τό λέω, να υποστηρίξετε ότι δεν αξίζει για ένα ψυχή και μεγάλο αίσθημα, τον έρωτα, να περιφρονήσετε ναίς θέσεις, τιμές και αξιώματα.

Διακοσμημένος.— Πρώτα απ' όλα, κυρία μου, και μη πείτε κακοφανισμούς σας, ο έρωτας δεν είναι ψυχή και μεγάλο αίσθημα.

Κυρία.— Τά λέτε, έσείς, αυτά και τα λέτε να λέγετε διακοσμημένε! Διακοσμημένε,— Πάστε με όπως θέλετε, όσο ζω και ελπίδα μου να το διαστήξω πώς ο έρωτας, κατά βάθος, είναι ένα αίσθημα ταπεινό, όπως όλα τα έγωιστικά αισθήματα.

Κυρία.— Ο έρωτας που ξεφύκει, ξεβαλάνει τον άνθρωπο και είναι έτοιμος για όλες τις θυσίες!

Διακοσμημένος.— Άδελφί, σάς παρακαλώ, κυρία μου, τις ρομαντικές και ταρταρικές συνθέσεις, κατέβετε από τα σύννεφα και έλτε να μιλήσουμε, έχοντας ένα όφην μας την πραγματικότητα. Έχετε την καλωσύνη να κρατήσετε λιγάκι την ψυχραιμία σας και να με συνομιλήσετε; Κυρία.— Σας ακούω.

Διακοσμημένος.— Όταν έρωτας έρωταίμενοι, πολύ μικρό ρόλο παίζει το άρτικείμενο του έρωτός μας, γιατί κατά βάθος δεν αγαπούμε παρά τον εαυτό μας. Προσέχετε, κυρία μου! Όταν έρωταίμενες ενα πρόσωπο, η φαντασία μας τοποθετεί σ' αυτό όλα τα προτερήματα και όλες τις χάρες, που θα θέλαμε να έχω για να μας κοιτάει ή τέλος πάντων, για να δεισμεύει από άδυναμία μαζί μας. Τό άρτικείμενο του έρωτός μας δεν είναι ο άνθρωπος ή η γυναίκα που κάθεται κοντά μας, αλλά ένα άλλο πρόσωπο που δημιουργήσαμε, έμεις με την άρτιστική φαντασία μας, είνε μια κούκλα που παίζουμε με έμεις όπως μας άρεσει. Ο μύθος της Γαλάτειας έρασιμίζεται κάθε μέρα. Ο έρωτας μένος παίρνει τον πηλό στα χέρια του και κατασκευάζει μια γυναίκα της άρεσκειας του, της δίνει ψυχή από τη δική του την ψυχή. Στο τέλος την πεθαίνει, όπως ο μυκάιτης ο Πηνελόπειος. Όταν ψυχή δηλαδή η πρώτη έρωτική όψη και άρχισουν να καθορίζουν τό μέγιστο του από τη σταθερότητα, βλέπει πως κοντά του είνε μια γυναίκα σαν όλες τις γυναίκες, ίσως και χειρότερη, και ποτέ τό πάθος της φαντασίας του. Με άλλους λόγους, για να επανέλθουμε και στο θέμα μας, όταν έρωταίμενες, αγαπούμε όχι την πραγματική γυναίκα της ζωής μας, αλλά την ψυχή μας, που μέσα στην έρωτική μας τρέλλα εμυθολογούμε σ' αυτή, δηλαδή με άλλους λόγους, τον ίδιο τον εαυτό μας, όπως έδει έφτασε.

Κυρία.— Αί, τότε, έσείς, κατά τη γνώμη σας, ο έρωτας είνε ταπεινό και έγωιστικό αίσθημα, που είνε τα δηληρία αίσθημα! Διακοσμημένος.— Πολύ, πάρα πολύ! Η άγνήτης της μάνας του παιδιού, η άγνήτης σε μια ιδέα αλληλοσύμφωνη, αλληλοσυμφωνική, ο πόθος να φανείς χριστός στους συνανθρώπους σου, που θα τους πονέει και θα τους αγαπάς όπως είνε η μάνα το παιδί της. Για μια τέτοια υψηλή ιδέα, σου επιτρέπεται ν' αφήσεις και μεγάλες θέσεις και τιμές και αξιώματα, για να πεις στην καρδιά σου, να ηγοσιεύης να προσεχίζης, όπως σ' έρωτα ο Θεός τί πρέπει να κάνεις, πώς πρέπει, να ενεργήσεις, για να διαλαύσεις καλύτερα τό μεγάλο όνειρό σου, την άποψη σου, να νιώθεις κάτι μεγάλο στον κόσμο αυτόν που θα σφαιρίσει την ανθρωπότητα.

Κυρία.— Και ποιος που λέει πώς όλα αυτά που λέτε δεν είναι έπίσης ταπεινά, άφρο ο μεγάλοι άνθρωποι και αυτοί τα κάνουν όλα, όχι για τους άλλους, μα για τη δική τους, την άσπαστη τους; Διακοσμημένος.— Ταί, την καλύτερη απ' όλες, τη δική τους. Έδω έπίσης υπάρχουν που ηθελοκτονήσανε γιατί δεν μπορούσε

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

ΑΥΛΗ

Η Α. Μ. ο Βασίλειος επέστρεψε προχθές εκ Λαρίσης, όπου είχε μεταβεί δια τα εγκαίνια των αντιλημμορικών έργων του Πηνελό. Κατά την εκεί άφιξίν του, έγινε άτυκίμενος ένδοξος αδόχος.

Ην Α. Μ. πάλι, του Προέδρου της Κυβερνήσεως, των Υπουργών και των παρισταμένων του, τον ομιλούσαν και ο πρεσβύτες της Άγγλικς κ. Ουάτερλντου.

Η Α. Μ. Υ. η προκήρυξη Ειρήνης συνεζήλουν τας επισκέψεις της, εις τα διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύματα, έπεσκήφθη το σπίτι του Κορίτσιου. Έμεινε δε άπολύτως ικανοποιημένη από την λειτουργίαν του θαυμασίου αυτού ιδρύματος.

— Άνεχώρησε δι' Ιταλίαν και έπεικρινε δια Σαν — Μόριτζ, η Α. Μ. Υ. η προκήρυξη.

Η Α. Μ. Υ. ο διάδοχος Παύλος έτήνησε δια της παρουσίας του τα εγκαίνια του Οίκου του Φωτιστού.

Η ΑΛΛΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η χορευτική μαστία η δολέσια προχθές εις τό Τένις, εσημείωνσε ως πάντοτε πλήρη έπιτυχίαν. Μεταξύ των έπισημων, βλέποντων την πρόεβερση της Άμερικής η Μικ — Βίλ, τον πρεσβύτεν της Βραζιλίας και κ. κ. και την δ. Έλάλιο, τούς κ. Δ. Αβιβίου, τον πρεσβύτεν του Βελγίου και την κ. Κατρίν, και τον άσσαν των άσσαν της άσπαστης κ. Κόστ.

Επίσης βλέποντες τον κ. και την κ. Γ. Μαντζαβίνου, τον κ. και την κ. Γ. Βλάχου, την κ. Νίνα Γυλάση, την κ. Άργυριν Λαρεμνί, τον κ. και την κ. Γ. Μελά, την κ. Γ. Ιωσφοπούλου, την δ. Σινιόσλοβου, την κ. Αρτίστη, την κ. Άντωνιάδου, της δεσποινίδος Ιωακείμ, τον κ. και την κ. Ρούσσου την κ. Σκαυρί, την κ. Μεσηνί, την κ. Άραβαν — νο, κ. ά...

Τό προσηγγέν ένθιμον χορευτικόν γεύμα του Άγγλο — Έλληνικού Συνδέσμου, έδόθη το περασμένο Σάββατο εις την μεγάλην αίθουσαν των έορτών του ξενοδοχείου της Μεγάλης Βρετανίας. Χορός διασκεδαστικός, συστατικός μεγάλης γούμης έλαστικότητας, συστατικός της έπιτυχίας ενός χορού, εις τόν όποιον η χορευτική ομάδα και άρχισαν να καθορίζουν τό μέγιστο του από τη σταθερότητα, βλέπει πως κοντά του είνε μια γυναίκα σαν όλες τις γυναίκες, ίσως και χειρότερη, και ποτέ τό πάθος της φαντασίας του. Με άλλους λόγους, για να επανέλθουμε και στο θέμα μας, όταν έρωταίμενες, αγαπούμε όχι την πραγματική γυναίκα της ζωής μας, αλλά την ψυχή μας, που μέσα στην έρωτική μας τρέλλα εμυθολογούμε σ' αυτή, δηλαδή με άλλους λόγους, τον ίδιο τον εαυτό μας, όπως έδει έφτασε.

Κυρία.— Αί, τότε, έσείς, κατά τη γνώμη σας, ο έρωτας είνε ταπεινό και έγωιστικό αίσθημα, που είνε τα δηληρία αίσθημα! Διακοσμημένος.— Πολύ, πάρα πολύ! Η άγνήτης της μάνας του παιδιού, η άγνήτης σε μια ιδέα αλληλοσύμφωνη, αλληλοσυμφωνική, ο πόθος να φανείς χριστός στους συνανθρώπους σου, που θα τους πονέει και θα τους αγαπάς όπως είνε η μάνα το παιδί της. Για μια τέτοια υψηλή ιδέα, σου επιτρέπεται ν' αφήσεις και μεγάλες θέσεις και τιμές και αξιώματα, για να πεις στην καρδιά σου, να ηγοσιεύης να προσεχίζης, όπως σ' έρωτα ο Θεός τί πρέπει να κάνεις, πώς πρέπει, να ενεργήσεις, για να διαλαύσεις καλύτερα τό μεγάλο όνειρό σου, την άποψη σου, να νιώθεις κάτι μεγάλο στον κόσμο αυτόν που θα σφαιρίσει την ανθρωπότητα.

Κυρία.— Και ποιος που λέει πώς όλα αυτά που λέτε δεν είναι έπίσης ταπεινά, άφρο ο μεγάλοι άνθρωποι και αυτοί τα κάνουν όλα, όχι για τους άλλους, μα για τη δική τους, την άσπαστη τους; Διακοσμημένος.— Ταί, την καλύτερη απ' όλες, τη δική τους. Έδω έπίσης υπάρχουν που ηθελοκτονήσανε γιατί δεν μπορούσε

Κυρία.— Αί, τότε, έσείς, κατά τη γνώμη σας, ο έρωτας είνε ταπεινό και έγωιστικό αίσθημα, που είνε τα δηληρία αίσθημα! Διακοσμημένος.— Πολύ, πάρα πολύ! Η άγνήτης της μάνας του παιδιού, η άγνήτης σε μια ιδέα αλληλοσύμφωνη, αλληλοσυμφωνική, ο πόθος να φανείς χριστός στους συνανθρώπους σου, που θα τους πονέει και θα τους αγαπάς όπως είνε η μάνα το παιδί της. Για μια τέτοια υψηλή ιδέα, σου επιτρέπεται ν' αφήσεις και μεγάλες θέσεις και τιμές και αξιώματα, για να πεις στην καρδιά σου, να ηγοσιεύης να προσεχίζης, όπως σ' έρωτα ο Θεός τί πρέπει να κάνεις, πώς πρέπει, να ενεργήσεις, για να διαλαύσεις καλύτερα τό μεγάλο όνειρό σου, την άποψη σου, να νιώθεις κάτι μεγάλο στον κόσμο αυτόν που θα σφαιρίσει την ανθρωπότητα.

Π. ΧΟΡΝ

Ευγενίδη, Μπένση, ο κ. και η κ. Οικονόμου, καθώς και τούς κ. κ. Λαοκάρη, Βαλιάνου, Μάτσου, Ξηδρή, Περφίτ, Άργυρόπουλου, Άρβαντιδών υιών, Άμπατιέλλου, Μπαλατζή, Μαυροκορδάτου και τούς ένσημκτας από ένα άλλο γεύμα έπίσης διασκεδαστικώτατον και γεμάτο γέλιο και εὐθυμία κ. κ. Άνδριτσάκη, Γεωργιανή, Βαρβαρέσου, Χαριτουλάκη, Πεδών, Τζουμάραν, Μιχ — λάκη Αλ — αν, Καστανιόγλου και Κοντόσταυλου.

Αί πρώται άρα εύρισκουν άκούη ακούσαστος τούς χορευτάς και με άδύπαιτον εὐθυμίαν και ό χορός έξηκολούθησε...

Ο κ. και η κ. Ταμπσκοπούλου έδέχθησαν προχθές τας με πολύ καλήν φιλοκαλίαν αιδώσαντες τον έλεκτον κύκλον της κοινωνίας μας.

Εκ τών πρώτων προσήλθεν ο διοικητής της πρωτεύουσας και η κ. Κοτζιά, η κόμισσα κ. Καποδίστρια, ο κ. και η κ. Λιάμπε, ο π. αρχός και η πρέσβειρα της Άμερικής, η κ. Αικ. Βάττι, ο κ. και η κ. Β. Δεμερτζή, ο κ. και η κ. και η δ. Α. Ρούφου, ο κ. και η κ. Άργυροπούλου, ο κ. και η κ. Καυταντζόγλου, η κ. Γ. Μαντζαβίνου, η κ. Άν. Χριστομάνου και ο κ. Θ. Μαννέτας μετά της κυρίας του.

Τό ρεβεγιόν της Μεγάλης Βρετανίας τό όποιον διά δοθή την παραμονή της πρωτοχρονιάς άναίμεται με μεγάλην άνυμνοσύνη. Κατά τας πληροφορίες μας, αί δηλώσεις έχουν έπερρή τας 500.

Αί τρεις μεγάλες αιδώσαντες θά είνε ενεγορέ με θαυμάσιο γούστο και άνδυστάλ — στες σάν πάντοτε. Περιλήρμα δώρα θά δοθούν έκ μέρους της διευθύνσεως εις τας κυρίας, θαυμάσιο και διασκεδαστικώτατον κογιόν, διάφορες συρρίλι, και λουκού — λους γεύμα είνε μού φαίνεται άρκετά γά να έπιτύχη μια τέτοια χορευτική έσπερις. Προσέδοτες και τρεις τζας μπάντ αί ό — ποια θά πείλουν συνεχώς και έτσι θά έ — χετε μια ιδέα της μοναδικής αυτής βρα — νιάς.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΤΕΛΕΙΟ
Η έσπερις του Δένδρου των Χριστουγέννων ή όποια θά δοθή την έπομένη ή — μέραν των Χριστουγέννων, ήμεραν Σάββα — τόν, θά προσελκύει ως πάντοτε όλον τον κόσμο των γλυντζέδων.

Καλάδια, άπορτίον διάφορες, δίστινα κατά τούς παρεμβήσιμους κλινει άρ — τισ της μνηστής άρχαίας, να μην άκούει με τό πόση της μέτρους και με τό ναυνο — οίματά της, να πη τό γάλα των μαστών της, να σπασίξη στα πρώτα ήθιατά του από τό χέρι της και, όταν έβλεπε τον κύκλο της θείας άποσταλής του ν' έγειρε νεκρός από τον έργο του, έπρεπε μια μπηέρα πάλι να σπείρη άπάνω στην πεθαμένη του όρ — φια και να θρησκή ο γλυκύνιστος έσπερ, που είχε βασάλει. Και μη ξεχνάτε, ότι μια Γυναίκα άνέθηκε μαζί του στους Ούρα — νους.

Ο μισογύντης ένόμιζε, πώς όρισε ένα τελευταίο έπιτέλμα.

Μη ξεχνάτε ν' έσείς, κυρία μου — της είνε — ότι ο Θεός για ν' γίνει άνθρωπος, έ — γινε άνθρωπος. Δεν μπορούσε λοιπόν να γίνει γυναίκα.

Συζητείστε, βλέπω — τον άποπότε πό — ρος αυτές μεταξό των όμοιων φίλων για την Γκρέτα που πήγε να καθίσει με τον Ρόμπερτ που την έσπασε. Χαλάει ο κόσμος. Συγκρίνεται και κακό. Νομίζεις κανείς πώς αυτή η Γκρέτα είνε σπασός συγγενής όλου αυτού του άθηναικού κόσμου, του τόσον άγαίου και τόσον κοινού.

Ότι δεν υπάρχει γι' αυτά όλα τα κατέβαντα μαλάκια και τα κερνάσματα σποματικά άλλο ασφαιλιστικό στη γη κατόντα από αυτήν την Γκρέτα. Άλλά αυτός ο Ρόμπερτ τί σου λέει! Γκρέτα, άλλά αυτός ο Ρόμπερτ τί σου λέει! Γκρέτα, άλλά αυτός ο Ρόμπερτ τί σου λέει! Γκρέτα, άλλά αυτός ο Ρόμπερτ τί σου λέει!

Μα ποιά είναι αυτή η Γκρέτα, ρόμπερτ κατόντα. Δεν μού έφηγε και μένα για να συγκρίνω και για να κλάω και έρω λόγος... Η κ. και η κ. Ζαλντοκά, την κ. Αλβ. Ραυάνου, τον κ. και την κ. Σίλβη, τον κ. και την κ. Γ. Μελά, τον πρεσβύτεν της Ουγγαρίας κ. Τσάρεκ, τον κ. και την κ. Λαυρεντζό, τον κ. και την κ. Χριστομάνου, τον κ. και την κ. Γ. Μαντζαβίνου, τον κ. και την κ. Μιχα — λουπούλου, τον κ. και την κ. Δ. Άραβαν — τήν, τον κ. και την κ. Κοσιάν Άρβαν — τήν.

Επίσης διακρίνομεν, την Βαρνανδή κ. Στεφανίδου, Τυτλή, την κ. Νίνα Γυλάση, τον κ. και την κ. Σίλβη, τον κ. και την κ. Γ. Μελά, τον πρεσβύτεν της Ουγγαρίας κ. Τσάρεκ, τον κ. και την κ. Λαυρεντζό, τον κ. και την κ. Χριστομάνου, τον κ. και την κ. Γ. Μαντζαβίνου, τον κ. και την κ. Μιχα — λουπούλου, τον κ. και την κ. Δ. Άραβαν — τήν, τον κ. και την κ. Κοσιάν Άρβαν — τήν.

Επίσης διακρίνομεν, την Βαρνανδή κ. Στεφανίδου, Τυτλή, την κ. Νίνα Γυλάση, τον κ. και την κ. Σίλβη, τον κ. και την κ. Γ. Μελά, τον πρεσβύτεν της Ουγγαρίας κ. Τσάρεκ, τον κ. και την κ. Λαυρεντζό, τον κ. και την κ. Χριστομάνου, τον κ. και την κ. Γ. Μαντζαβίνου, τον κ. και την κ. Μιχα — λουπούλου, τον κ. και την κ. Δ. Άραβαν — τήν, τον κ. και την κ. Κοσιάν Άρβαν — τήν.

Η “Γυναίκα,,

ΕΥΧΕΤΑΙ

ΣΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΝ

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Όλες οι γυναίκες, στο χριστουγεννιάτικο τραπέζι, που είμαστε καλεσμένοι, ήταν έρωταίμενες άπερμένες, ένεινο τό δράδι. Ο μισογύντης της συντροφιάς είχε καταρροσθή, — Βλέπετε, κυρία, — τον έλεγε ή κυρία πει, ο π. αρχός και η πρέσβειρα της Άμερικής, η κ. Αικ. Βάττι, ο κ. και η κ. Β. Δεμερτζή, ο κ. και η κ. και η δ. Α. Ρούφου, ο κ. και η κ. Άργυροπούλου, ο κ. και η κ. Καυταντζόγλου, η κ. Γ. Μαντζαβίνου, η κ. Άν. Χριστομάνου και ο κ. Θ. Μαννέτας μετά της κυρίας του.

Μην ξεχνάτε, κυρία μου — όποτε τό έπιτέλμα — ο μισογύντης — τό δράδι του κήρυ.

Τό δράδι του κήρυ!... Έπαινετε ελ — ρονικά τη φράση του ή κυρία. Δεν πιστεύω να έχετε την άίσθηση, ότι ο κήρυος σάς ά — τιπροσωπεύει στο ύψιλον μυστήριό της Βη — θλεμ. Δεν είχατε ποτέ σχέση με τούς κή — ριους έσείς οι άνδρες, ούτε στη λευκή του διαρκεία, ούτε στην άγνήτη του.

Ο κήρυος άποσπάζει άντιστοιχία στο φίλο μας στο βράδυ.

Άντιστοιχίασε δέ θά πη τίποτε. Άν ήταν έτσι, τότε και η γυναίκα δέ μπορού — σε ν' άντιστοιχισθεί από ένα άλλο λουλού — δι. Και ο Θεός να γεννήθη από έναν κήρυον και ένα τριαντάφυλλο. Βλέπετε όμοις, ότι η γυναίκα ήταν άπαραίτητη στη θεία οίκνο — μιά, από τό μεγάλο θαύμα.

Ο μισογύντης είχε έλπίσει να χάσει τό έ — πειτέλμα του.

Μπορούσε και να μην είνε... άπαι — Με δολοφονία, κυρία! Δεν άποπότε ή κυρία.

Η γυναίκα ήταν άπαραίτητη. Ένας Θεός για να γίνει ο Άνθρωπος, που έσπασ — πισε όλες τις γλυντζέδες και όλες τις ήβι — κες όμορφες σ' αυτόν τον κόσμο, δεν ήταν άρκετό να γεννηθή. Έπρεπε να γεννηθή η έ — λπίς της μνηστής άρχαίας, να μην άκούει με τό πόση της μέτρους και με τό ναυνο — οίματά της, να πη τό γάλα των μαστών της, να σπασίξη στα πρώτα ήθιατά του από τό χέρι της και, όταν έβλεπε τον κύκλο της θείας άποσταλής του ν' έγειρε νεκρός από τον έργο του, έπρεπε μια μπηέρα πάλι να σπείρη άπάνω στην πεθαμένη του όρ — φια και να θρησκή ο γλυκύνιστος έσπερ, που είχε βασάλει. Και μη ξεχνάτε, ότι μια Γυναίκα άνέθηκε μαζί του στους Ούρα — νους.

Ο μισογύντης ένόμιζε, πώς όρισε ένα τελευταίο έπιτέλμα.

Μη ξεχνάτε ν' έσείς, κυρία μου — της είνε — ότι ο Θεός για ν' γίνει άνθρωπος, έ — γινε άνθρωπος. Δεν μπορούσε λοιπόν να γίνει γυναίκα.

Συζητείστε, βλέπω — τον άποπότε πό — ρος αυτές μεταξό των όμοιων φίλων για την Γκρέτα που πήγε να καθίσει με τον Ρόμπερτ που την έσπασε. Χαλάει ο κόσμος. Συγκρίνεται και κακό. Νομίζεις κανείς πώς αυτή η Γκρέτα είνε σπασός συγγενής όλου αυτού του άθηναικού κόσμου, του τόσον άγαίου και τόσον κοινού.

Ότι δεν υπάρχει γι' αυτά όλα τα κατέβαντα μαλάκια και τα κερνάσματα σποματικά άλλο ασφαιλιστικό στη γη κατόντα από αυτήν την Γκρέτα. Άλλά αυτός ο Ρόμπερτ τί σου λέει! Γκρέτα, άλλά αυτός ο Ρόμπερτ τί σου λέει! Γκρέτα, άλλά αυτός ο Ρόμπερτ τί σου λέει! Γκρέτα, άλλά αυτός ο Ρόμπερτ τί σου λέει!

Μα ποιά είναι αυτή η Γκρέτα, ρόμπερτ κατόντα. Δεν μού έφηγε και μένα για να συγκρίνω και για να κλάω και έρω λόγος... Η κ. και η κ. Ζαλντοκά, την κ. Αλβ. Ραυάνου, τον κ. και την κ. Σίλβη, τον κ. και την κ. Γ. Μελά, τον πρεσβύτεν της Ουγγαρίας κ. Τσάρεκ, τον κ. και την κ. Λαυρεντζό, τον κ. και την κ. Χριστομάνου, τον κ. και την κ. Γ. Μαντζαβίνου, τον κ. και την κ. Μιχα — λουπούλου, τον κ. και την κ. Δ. Άραβαν — τήν, τον κ. και την κ. Κοσιάν Άρβαν — τήν.

Επίσης διακρίνομεν, την Βαρνανδή κ. Στεφανίδου, Τυτλή, την κ. Νίνα Γυλάση, τον κ. και την κ. Σίλβη, τον κ. και την κ. Γ. Μελά, τον πρεσβύτεν της Ουγγαρίας κ. Τσάρεκ, τον κ. και την κ. Λαυρεντζό, τον κ. και την κ. Χριστομάνου, τον κ. και την κ. Γ. Μαντζαβίνου, τον κ. και την κ. Μιχα — λουπούλου, τον κ. και την κ. Δ. Άραβαν — τήν, τον κ. και την κ. Κοσιάν Άρβαν — τήν.

Επίσης διακρίνομεν, την Βαρνανδή κ. Στεφανίδου, Τυτλή, την κ. Νίνα Γυλάση, τον κ. και την κ. Σίλβη, τον κ. και την κ. Γ. Μελά, τον πρεσβύτεν της Ουγγαρίας κ. Τσάρεκ, τον κ. και την κ. Λαυρεντζό, τον κ. και την κ. Χριστομάνου, τον κ. και την κ. Γ. Μαντζαβίνου, τον κ. και την κ. Μιχα — λουπούλου, τον κ. και την κ. Δ. Άραβαν — τήν, τον κ. και την κ. Κοσιάν Άρβαν — τήν.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ (Της Άκαδημίας Άθηνών)

ΚΑΡΟΙΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ
Άνώνυμος Έταιρεία
‘ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ’
Γραφεία: Βουλής 1
Τυπογραφεία Παλαμίδου 4
ΤΗΛ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 24.263
ΤΗΛ. ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩΝ 28.863
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Η ΝΕΑ ΖΩΗ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΣΤΗΡΙΑ: ΡΟΖΑ ΑΝΤ. Ν ΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
25
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
1936

ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Α'
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ 2

Άριθ. φύλλου 8

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΑ ΧΙΩΝΙΣΜΕΝΑ ΜΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΟΥ Κ. Γ. ΑΘΑΝΑ

“Ήμουν ταξίδι άπάνω στα Ψηλά Βουνά, που μαυρολογάν οι χαράδρες τους απ' τα έλατοδάσα κ' οι γυνες κορφές τους ξεπεταίναν κοκκινισμένες κι' έχει έκείνο τό έλασφό έρωμα του ρετινού, που είνε γεμάτο ύψος και δύναμη. Νομίζω κανείς πώς γίνεται δυνατότερος και γερότερος με κθεμιά άνασσομιά, που παίρνει βαθειά στα πνευμόνια του. Άσας! Και χωρίς να θέλη παίρνει κάθε τόσο βαθιές άνασσομίες γιατί ή άμυδαφαρά είνε πολύ άραστήρη έδώ κ' έμεις οι άνθρωποι των χαμηλών τόπων, μαθημένοι από τον πηχτό άέρα των πολλών, άνασσομίες από δασύλα στη ζώνη των έ — λτών. Έδώ ψηλά, στο άπάνω πάτωμα της πολυκατοικίας της γής, πρέπει να κτίζο — κον οι άριστοκράτες της ανθρωπότητας. Και βέβαια άριστοκράτες πρέπει να λο — γαριάζονται όσοι έχουν λίγες φροντίδες, απλούς τρόπους και μακρόχρονη ζωή. Ό — σοι μπορείς και ζουν με τό τίποτα, σχε — δόν με τον καθάρν άγέρα μονάχα, κι' άπασχολούνηται πειό πολύ με τό Θεό και με τις Νεράδες πορά με τούς άλλους ανθρώπους. Άπ' αυτή τη μοναξιά τούς περι — κυκλώνει, είνε τόσο μόνοι στο χωράκι, στο λόγγο, στο κυνήγι που μπορούν και βράζουν την ψυχή τους έξω απ' τό σώ — μα τους, τη στένουν άντίκρυ τους και πεί — νουν κουβέντα μαζί της. Την άρα έκείνη έσπρωχόλουν τριγύρω Νεράδες και Δράκοντες. Τούς βλέπουν όλοφάνερα με τά ίδια τους τα μάτια όρθαίνοντα. Τό μυσ — τήριο της ζωής γίνεται πολύ έξωτερικό και δεν τούς βασάλει καθόλου αυτούς τούς άνδρες άριστοκράτες — όπως βε — σινάει έμεις που τό ναυδάμε μόνο με — τα μας. Άπερμένους τούς έέρπει κι' έλ — λει. Δεν θά είνε εσπώτιστος παύσιμα παρά να βλέπεις να χορεύουν Νεράδες στο γα — γαρόλουστο άλωνα ή να δρασκαλέν Δρά — κες τις άβυσσολές χαράδρες...”

Ήμουν ταξίδι άπάνω στα Ψηλά Βου — να και χαρούμενος τούς βουνήσιους ανθρώ — πους, που μιλάνε δυνατά και σπασιάνουν δυνατώτερα.

“Έχω τρεις μέρες να κρίνω με άν — θρωπο ή μού είνε κάποιος τοποπότης που τον χωριτάρω καθώς περνούσα από ένα Βοσκοτόπι και μού φώναζε να σταθώ να κατήβη απ' τό κορσάουλι του και νάρθη να λιακρινίσουν λίγο. Τρεις και δεκα — τρεις κ' είκοσιτρείς μισογύντες και Ξεμοναχισμένοι και άσπασες τόσες μέρες να λήξω τί έχει να γίνει ή Θά τρελλάθω! Άκούω να λήη κάποιος. Μά έκείνος που δεν τό παθαίνει;

“Έφτασε σ' ένα χωριό κ' έλειπαν όλοι οι άνδρες. Λίγες γυναίκες έπλεναν τά σκουτία τους, στη βρύση. Άνερωκάβα — νε ο κόπανος με τόση δύναμη απ' τό γερά χέρια, που άπορούσε πώς δεν έσπασαν κάτω απ' τό σκουτιά ο κοτράνης.

— Κανείς; Κανείς; Ξαναρώτησα. — Σκάμπες είνε ο παπάς στο σπίτι του! μού άπάντησε κάποιος.

Και τρεβάζει για τό παπά τό σπίτι. Το παπά — Γιώργης είνε από τούς καλούς λερωμένους. Όχι που έξερει λίγο γρα — ματικά περισσότερο κ' είνε συνδρομή της στη «ζωή» και στον έλληνοκρατικό.

“Αύθιμα, δηλαδή συνδρομή της που τ' είνε διότι κ' ή άλλα. Άλλά είνε άρκετά ά — νάρετος. Άνθρώπος του Θεού, έργόμε — νος για τό καλό στον κόσμο και φο — ρεμένος τό ράσο του για τό καλύτερο. Βρί — χεται τον παπά — Γιώργη να κάβεται στη χο — γιάτα του σπιτιού του και να ραβή στη μηχανή ένα ρολόι. Να, στη μηχανή, ένα ρολόι. Κι' όχι δικό του. Ο παπά — Γιώ — ρης είνε άρκετος άρκετος κ' έσκαί τό έ — πινεγέμια του χωρίς να έμποδίζεται κα — θόλου από τό ράσο. Κάποτε ο Δεσπό — της, μού έλεγε ότι τον εύχαριστεί έξα —

ρετικά όταν οι παπά — δες του εργάζονται τίμα έπαγγέλμα... Μου τώλεγε μάλιστα ειδικά για τον Παπά — Γιώργη. Και είνε συμφορμή μεζό του... Παράστη τη μηχανή και τό γά — μα λ' έβλεπε κ' έπρεπε ο παπά — Γιώργης να με προύπαντηση!

— Εὐλογημένος ο έργόμενος! Μά έτσι έσφινκα! Δεν εδωπόρησε να ξερου — με;

— Για να έτοιμάσει βάτα και κλάδους; Ά! ή χαγιάτα του παπά έχει μονοδική

στον αιδεσιμώτατο δει — γνοντας όλογυρα τον άληθιό γοητευτικό δ — ρίζοντα.

— Τώρα τό καλοκαί — ρι, για δύο — τρεις μήνες, ναί!... Όμως τό χειμώνα...

— Μένεις πάντα τό χειμώνα έδώ πάνω, παπά — Γιώργη;

— Πάντα!... Τό ποιμινό μου, βλέπεις, δεν έχει μάζες συγκεντρωμένες. Σκορπίζει σε πολλά χειμιάτα τού Μωρηά και της Ρούμελης. Ποιόν να παρακολουθήσω;... — Μένετε πολλές φαμιλίες;

τερώσουμε όλοι μαζί την πορτούλα τού έρωτός της έκκλησιάζει... Από 'κει ήμνησες όλοι μεσά...

— Τέλος ψάλλετε τό Χριστός γεννά — ται!...

— Βέβαια!... Κ' ήταν πειό άραία.

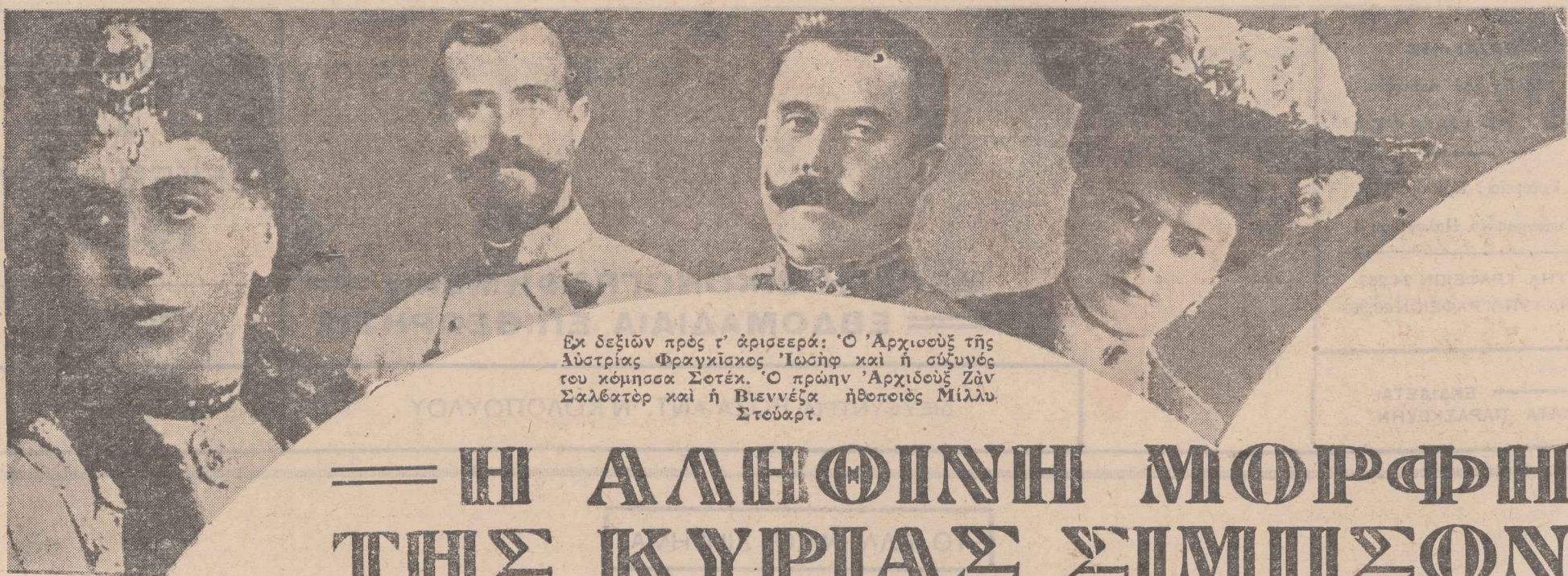
— Δέ θέλω να μού τό πής... Τό κατα — λαβαίνω!

Φανταζόμουν όσο μπορούσα ζωρότερα όλο αυτό τό μαγευτικό τοπίο πινυμένο στα χιόνια, κάτασπορο, παρόντι, εξα — λωμένο. Μά θά πρέπει να είνε ένα όνει — ρο, ένα άπίστετο όνειρο. Πλανούσα τό

βλέμμα στα κορφο — βούτια και στις χα — ράδρες, στις λαγκα — διές και στα βουνο — πλάγια, στους λό — γους και στις άσες. Δεν μπορούσα να πι — στέω ότι έπειτα ά — πό λίγους μήνες ύλας αυτός ο τόπος θά ή — ταν τόσο άλλοιώ — τος, σα να με μετα — φέρει έξω απ' τη γή, έξω απ' τη ζωή, σ' άλλο κόσμο. Με συνεπρε μία σφοδρή νοσταλγία, κάτι σά μακρινή νοσταλγία, σαν άταβισμό κάτω. Ποιός έξερει, πόσοι ίσως προγόνι πέ — ροσαν όλους τούς χειμώνας τούς χα — μένι σάν τούς Έοκί — μους στα χιόνια!

— Θάρω τό χει — μώνα να περάσωμε μαζί χαμένι μέσ' στα χιόνια!

— Με τό καλό να κοπάζω ή μού άπάν — τωσα ή έρωτική κα — θέουσα, τά κατα — νύδατα γένια του. Τραγικά έγινε μο — λούκι! Και για ιδες έκεί! Έδώ κουβ —

Εκ δεξιών προς τ' άριστερά: Ο 'Αρχιεπίσκοπος της Αυστρίας Φραγκίσκος 'Ιωσήφ και η σύζυγός του κόμισσα Σοφία. Ο πρώην 'Αρχιδούξος Ζάν Σαλβатор και η Βιεννέζα ηθοποιός Μίλλυ Στούαρτ.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΙΜΠΣΟΝ

Υπήρχε μια εποχή που οι βασιλισσές μπορούσαν να παίζουν τις βασκοποδίες. Αλλά οι βασκοποδίες σπαταίες είναι την ενοκία να παίζουν, έστω και στα ψιμματα, τις βασιλισσές. Έν τούτοις η γέννηση 'Αμερικανής, που εσχεγνήσεν ένα βασιλέα, αφού διεκλύθη αλληλοδιαδόως δύο άσπρους, διενεργήθη ότι θα φορούσε μια μέρα το στέμμα της βασιλίσσης. Άλλα δεν ήταν παρά ένα όνειρο, που δεν επρόκειτο να γίνει πραγματικότητα.

Η άραία Βάλλυ, του ήταν αλληλοδιαδοχικά κυρία Σπένσερ και κυρία Σίμσον, προσδοκώσας τον πρίγκηπα της Ουαλλίας 'Εδουάρδον, δεν δα συμμερίσθη την ατύχη του βασιλέως της 'Αγγλίας. Θα συμμερίσθη μόνον τα κοινά πεπρωμένα του 'δουκός του Ουίνδσορ, που προς χάριν της αντίλασε το άδωκαντο-κόλλητον στέμμα του με ένα δημοκρατικότατον πύλον μελό.

Έν τούτοις η ζωή της κυρίας Σίμσον δεν είνε διευκολυνόμενα και καταληκτική. Την ζωή αυτήν την ζήνεται η σειρά αυτή των φωτογραφιών, που δείχνει την καταληκτική της σταδιοδρομία, από την επομένη που ήτο ένα άσημον κοριτσάκι, εις ένα πενήνρον σπιτάκι της Βαλτιμόρης, μέχρι της ημρας που όλοι οι κοσμικοί κύκλοι του Λονδίνου έμφοδαν γι' αυτήν και οι μεγάλοι φίλοι προχόρευε... Το άσημον κοριτσάκι της Βαλτιμόρης, είνε πλέον κοσμική κυρία, που γοητεύει με την παράξενη και έξωτική άσπρφή της. Νά, μια φωτογραφία της το 1914, όταν έκαμε την θριαμβευτική της είσοδο στην κοσμική ζωή της άριστοκρατικής κοινωνίας της Βαλτιμόρης. Και παραπλεύρως ένα πορτραίτο της, στο οποίο ποζάρει με την πολυτελή τουαλέττα την οποίαν είχε φορέσει σε μια έορτή του Πανεπιστημίου του Πρίνστον. Και τέλος, η Βάλλυ, στο μεσουράνημα της δόξης της. Είνε πλέον κυρία Σίμσον. Έχει εισχωρήσει στους άριστοκρατικώτερους κύκλους του Λονδίνου. Το ειδήλλιο της με τον

Τό σπιτάκι της Βαλτιμόρης, όπου γεννήθη η Βάλλυ, το 1896.

φθίνει ακάλυπτο το μεγάλο της μέτωπο και το όνειροπόλο της βλέμμα. Και το φωτογραφικόν φίλι προχόρευε... Το άσημον κοριτσάκι της Βαλτιμόρης, είνε πλέον κοσμική κυρία, που γοητεύει με την παράξενη και έξωτική άσπρφή της. Νά, μια φωτογραφία της το 1914, όταν έκαμε την θριαμβευτική της είσοδο στην κοσμική ζωή της άριστοκρατικής κοινωνίας της Βαλτιμόρης. Και παραπλεύρως ένα πορτραίτο της, στο οποίο ποζάρει με την πολυτελή τουαλέττα την οποίαν είχε φορέσει σε μια έορτή του Πανεπιστημίου του Πρίνστον. Και τέλος, η Βάλλυ, στο μεσουράνημα της δόξης της. Είνε πλέον κυρία Σίμσον. Έχει εισχωρήσει στους άριστοκρατικώτερους κύκλους του Λονδίνου. Το ειδήλλιο της με τον

πρίγκηπα της Ουαλλίας κάνει το γύρο του κόσμου. Στα μεγάλα κοσμικά κέντρα της Κυψής 'Ακτής, οι έρωτικοί της άθλοι είνε το γενικό θέμα των συζητήσεων. Στην φωτογραφία αυτή, η Βάλλυ μας αποκαλύπτει το αληθινό πρόσωπό της. Με αυτό δα περάση στην ιστορία. Το μικρό κοριτσάκι και την άσημη δεσποινίδα της Βαλτιμόρης δεν την ένθυμείται κανείς. Και διαιγώτερο ίσως απ' όλους, την ένθυμείται η Βάλλυ η ίδια...

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ

Όλα επιτρέπονται στους πρίγκηπας. Όλα εκτός από μια μικρή λεπτομέρεια, στην οποίαν όμως οι άν-

Και ιδού ένα πρόσφατο παράδειγμα: Ο Σουηδικός Βασιλικός Οίκος ελ-

Η Βάλλυ σε ηλικία δύο ετών.

θροικοί αποδίδουν συνήθως έσσην άξια: Το δικαίωμα να κανονίσουν τη ζωή τους όπως θέλουν. Η σφέης αυτή είνε, χωρίς άμφισβησία, το διαδύκιο σύμπερασμα του πολυκόστου δράματος που συντάραξε την Βρετανική Άδικοκρατορία, αν και το σύμπερασμα αυτό δεν είνε κάτι το έντελώς καινούργιο. Είνε παλιό όσο κι' ο κόσμος.

Πράγματι, άναερόνται στην ιστορία πολλές δραματικές περιπέτειες συγκρούσεων του θρόνου και της καρδιάς, και είνε πολλοί οι ίσχυροι του κόσμου αυτού που έγκατέλειψαν και το στέμμα τους και την λαβή τους για να ακολουθήσουν τον έρωτα ή και μόνο την περιπέτεια.

Η Βάλλυ, σε ηλικία τριών ετών, παίζει στο δρόμο, μ' ένα μικρό εξάδελφό της.

Η Βάλλυ εις ηλικίαν πεντε μηνών

Η Βάλλυ σε ηλικία δέκα ετών

νε, χωρίς άμφισβησία, ό παιδ δημοκρατικός του κόσμου. Έν τούτοις με μεγάλη έκπληξιν μίαν ήμεραν ό Σουηδικός λαός έπληροφόρειτο, από τριετίας, ότι ό έγγονος του βασιλέως Γουσταύου, ό πρωτότοκος γιός του διαδόχου, ήθελε να πάρη γυναίκα του την κόρη ενός πλουσιού διανομήσαν από την Γερμανία.

Από τον ήρωα, με τον οποίον έδεσφύθη ή αντίδρασις της κοινής γνώμης, θα μπορούσε να συμπεράνη κανείς ότι ή παρομοιότητα ψυχραιμίας των Σκανδιναβών είνε άπλόος θόλος. Ό λαός εξέφρασε ζωηρότατα την δυσοχρία του, μολαίοντας την άπόφασι αυτήν του πρίγκηπος, χωρίς όμως και να άπαιτη από την Αδλή να άσκηση πίεσιν επί του νεαρού πρίγκηπος, για να τον άναγκάση διά της βίας να άναθεωρήσει τις άποψεις του.

Μέσα στον γενικόν έκείνον διαταγμό, ό γέρος βασιλέας Γουσταύος έθρηκε τη λύσι. Ό πρίγκηπας έπέγραψεν, άπόλυτα, μίαν πλήρη παραιτήσιν από τα δικαιώματά του επί του θρόνου, και έτσι με το κοινόν όνομα «Βερναδόττης», ένμφυθη την χαριτωμένη μνηστήν του. Χωρίς κανένα τίτλο πλέον, διατράνω μόνον

είας, άνεστράφη στην Αδστρία με άφάνταστη άσπρηότητα. Μολαίοντα κανείς δεν μπόρεσε να προλάβη το ειδήλλιο που έπλήχθηκε μεταξεί του νεαρού 'Αρχιδούκους και μιας χαριτωμένης Βιεννέζας, της Μίλλυ Στούαρτ, κόρης ήθοσιών που ήταν και ή ίδια ήθοσιός.

Στην άρχή όλοι έκρίνανε ότι έπρόκειτο περί ένός μικροισοθίματος, στην πραγματικότητα όμως, άπεδείχθη, ότι ήταν ένας άληθινός και βαθύς έρωας. Πολλά γοήτορα ό 'Αρχιδούξος έκλήθη να έκλέξη τί έπρεπε να κάνει ή καλλον ή Αδλή έκαμε γι' αυτόν την άλλαγή: Ό 'Ιωάννης-Σαλβατόρ έπρεπε να διακόψη τις σχέσεις του με την νεαράν ήθοσιόν.

Έκείνος έπρότιμης να φύγη. Και έτσι άρχισε μια από τις περιπέτειες της άριστοκρατίας. Τό πλέον ελάνθον-Μαργαρίτα έέκρινε για την 'Αμερική και λ

γο άργότερα ενανάγησε στις άκτές της Χιλής.

Ό 'Αρχιδούξος είνε έγκαταλείφει τους τίτλους του κι' αυτό άκόμα το όνομά του, και πήρε το ψευδώνυμο 'Ιωάννης 'Οστ. Πολλοί πιστεύουν ότι οι ναυαγοί του πριγκηπικού πλοίου έσώθησαν απ' το ναυάγιο, και άργότερα ό 'Αρχιδούξος έγινε καλλιερητής στο Μεξικό ή ναύτης σε ένα λοισιόφρο...

Όσοι ό 'Ιωάννης 'Οστ να έγλύτωνα απ' τον έρωτά. Άλλά ό έρωας έπροσέλασε άριστικά το ναυάγιο του σπείματός του.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΕΡΑΙΓΚ

Μήπως και το δράμα αυτό του Μάγεραιγκ δεν μπορεί να θεωρηθή σαν τελευταία συνέπεια ενός άγερου και εμποδισμένου έρωτος;... Όλοι έέρονται τα γεγονότα αυτά. Ό πρωτότοκος υιός του αυτοκράτορος Φραγκίσκου 'Ιωσήφ, είνε έξαναγκασθεί να παντρευτή την πριγκηπίσσα Στεφανία του Βελγίου. Άλλά ό 'Αρχιδούξος Ροδόλφος άγαπούσε μια νέα άστική καταγωγής, την Μαρία Βεστέρα.

Συντομίζοντας τάχα από την τυραννία της αυτοκρατορίας εντέλειται δεν έβρισκε άλλην διέξοδο από την άσπικονία, για να γλυτώρη από την άδύνη αυτήν κατάστασι του. Ό Ροδόλφος σκοτώθηκε παίρνοντας μαζί του και την γυναίκα έκείνη, την οποίαν δεν υπορούσε να άνεύσση στο θρόνο του, αλλά με την οποίαν ήθελε τουλάχιστον να ένωθή στην άδύνη.

Έπειτα από λίγα χρόνια μια νέα άπειλή άπαιτούσε παρουσιάσθηκε στην Αδλή της Αδστρίας.

Ό διάδοχος του δυστυχισμένου Ροδόλφου, και έτσι ό Φραγκίσκος — Φερδινάνδος μπόρεσε να την πάρη γυναίκα του. Άναγκάστηκε όμως να παρατηρή όλον του των δικαιωμάτων επί της διαδοχής.

Άλλά ή μοίρα δεν είχε ικανοποιηθή με τη λύσι αυτή. Έπειτα από λίγα χρόνια, ό Φραγκίσκος — Φερδινάνδος, έδολοφονήτο στα Σαράγιβο μαζί μ' έκείνη, που είχε διαλέξει, άψηφώντας κάθε αντίδρασι, για να γίνει σύζυγος της ζωής του.

Στα 1927, μετά την φροδρή άνατοχή του παγκοσμίου πολέμου, οι 'Αφρόιγοι είχαν χάσει το θρόνο τους, για τους μοναρχικούς όμως ό 'Αρχιδούξος 'Όττο εξακολουθούσε να είνε ό νόμιμος μνηστής του θρόνου αυτού.

Άλλά ό έρωας ήθελε να μπερδένη άλλη μια φορά τα πράγματα. Ό 'Αρχιδούξος έρωτεύθηκε με πάθος την σύζυγο του προέδρου της Ουγγαρίας στην Σόφια. Η νεαρή γυναίκα πήρε διαζύγιο, και ό πρίγκηπας παρουσιάσθη στην Αδικοκρατορία Ζίτα να της υποβάλη την παραιτήσιν του από κάθε έξισιν επί του θρόνου, εις αντίλλαγμα (ΣΥΝΕΧΕΙΑ εις την 24ην σελίδα)

Η Βάλλυ, (δεξιά), ως δεσποινίς, με δύο φίλς της, σ' ένα έλευδρο από καλάμι.

Μια φωτογραφία της Βάλλυ, όταν είνε Κα Σίμσον.

ΑΡΘΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

Η ΒΙΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΑΠ. ΔΟΞΙΔΗ

Η γυναίκα είναι ο πρωταρχικός οργανισμός του κόσμου. Και εις εκείνα άκόμα τα ζώα που δεν χωρίστηκαν άκόμα το αρσενικό από το θηλυκό, που είναι δηλ. άκόμα και το «ου-λα» ή «μύμηνα» σ' ένα οργανισμό, όλος ο σχηματισμός του σώματος των αν-τακρ.νεται προς τόν γυναικείον και όχι προς τόν ανδρικό. Και μία όμως άλλη απόδειξις άναμφισβήτητη υπάρχει πού μας φανεώνει αυτή τη μεγάλη αλήθεια. Υπάρχουν μερικά ζώα, τα όποια, ενώ είναι χωρισμένα σε άρσενικό και θηλυκό και ενώ συ-νήθως πολλαπλασιάζονται όταν συμ-έξουν τα γεννητικά κύτταρα του ένος με του άλλου, ήμπερουν από το άλ-λ: μέρος και υπό ώρισμένες συνθή-κας να αναπαυθύνουν χωρίς να πραγματοποιηθή η έννοσις και των δύο κυττάρων, παρά μόνον με την παρουσία του «ου-λου». Αυτό «ου-λο» σ' «αποβενόνησις φυσική». Ό-λοι οι φυσιοδίφες που έμελέτησαν το ζήτημα αυτό προσπαθούσαν να εξή-κουν την αίτια του φαινομένου αυτού και ν' αποδείξουν και με πει-ράματα άκόμα ότι αυτό πράγματι συμβαίνει και ότι δεν είναι αυτα-πάτη. Και δεν ήργησαν ν' ανακαλύ-ψουν την αλήθεια. Έπιστοποίησης λοιπόν ότι για ν' άρχισι ένα άωριο να αναδιπλασιάζεται έως ότου να φθάσι στην τέλεια ανάπτυξη του, και να γίνη οργανισμός ίσος και όμοιος προς τόν πατρικόν ή μητρικόν, χρει-άζεται κάποιο έρεθισμα, κάποιο σκόνιγμα, το όποιον να προέλθη από το περιβάλλον του. Αυτό το ρόλο ανέλαβε να παίξη το σπερματοζώο-ριο. Το ίδιο όμως εμπορεί να επι-τευχθή και με μία οποιοδήποτε χη-μική ουσία, άρκει να εύρεθή η κατάλληλη προς τοιούτο. Και πραγμα-τικά ύστερα από πολλές έρευνες έ-ξευρέθη η χημική εκείνη διάλυσις που είναι ικανή άμα έλθη εις έπαφήν με το άωριο, να το κεντρίη τόσο ό-πως να το έπηρεάσι τόσο πολύ ό-στε αυτό ν' άρχισι να πολλαπλασι-ζεται κατά τρόπον άπολύτως όμοιον προς εκείνον κατά τόν όποιον αντι-δρά στη γεινίσια του πό άρσενικού πα-ράγοντος. Δηλ. με άλλες λέξεις το πρόσοντος πό άρσενικό φύλον άνα-λαμβάνει να παίξη ένα χημικό σώμα

το όποιον ήμπερει να παρασκευάση κάθε χημικός, κάθε φαρμακοποιός. Αυτό βέβαια γίνεται μόνον στα κα-τώτερα ζώα, αλλά πάντοτε είναι ένα σημείο το όποιον κάθε έπιστήμη που καταγίνεται μ' αυτήν δεν ήμπερει να παραβλέψη, και το όποιον πρέπει να γνωρίζουν όλοι και ίδίως εκείνοι που αποβλέπουν προς τη γυναίκα με πε-ριφρόνησι. Αυτοί πρέπει να γνωρί-ζουν ότι άν υπάρχουν στον κόσμο το όφελουν στη γυναίκα, και ότι επί τέλους ένα γυναικείο ζώο ήμπερει να δεικνύσι το είδος του χωρίς να έχη ανάγκη από το άρσενικό, ενώ τούταντιόν το άρσενικό ουδέποτε εί-ναι ικανό μόνο του για την αναπα-ραγωγή, και ότι άν έμεινε μόνο του στη ζωή του με τόν καιρό θα εξαφ-νιζέτο η φυλή του.

Όλα αυτά μας διδάσκουν ότι τα διακεκομμένα των ζωντανών αντι-κειμένων υπάρχουν διότι υπάρχουν θηλυκά ζώα, και ότι η γυναίκα είναι ο δημιουργός όλου αυτού του πλθ-θους, και ότι και εκεί άκόμα που με την βοήθεια του άνδρος γονιμοποιεί, πάλιν εκείνη εισφέρει πολύ περισσώ-τερα κεφάλαια από το έτερον ήμισυ. Αυτό όμως πρέπει να το νοούσι η η γυναίκα καλά, και ότι οσονόηποτε και άν θέλη να χειραφετηθή, δεν ήμ-πορεί όμως ν' άπομακρυνθή από τόν πρωταρχικό της προορισμό, δηλ. τη διαίωσις της ζωής.

Άλλο βέβαια είναι το ζήτημα το όποιο προβάλλει κάθε φορά που συ-ζητείται η γυναικεία δράσις. Ο πρω-ταρχικός αυτός προορισμός δεν ά-ποκλείει τη γυναίκα ούτε από την έπαγγελματική, ούτε από την κοινω-νική ζωή. Η πρώτη μάάλιστα, δηλαδή η έπαγγελματική, έγινε ανάγκη. Τα κέρδη του άνδρος δεν είναι άρκεία διότι η γυναίκα καλή, και ότι οσονόηποτε και άν θέλη να χειραφετηθή, δεν ήμ-πορεί όμως ν' άπομακρυνθή από τόν πρωταρχικό της προορισμό, δηλ. τη διαίωσις της ζωής.

Άλλο βέβαια είναι το ζήτημα το όποιο προβάλλει κάθε φορά που συ-ζητείται η γυναικεία δράσις. Ο πρω-ταρχικός αυτός προορισμός δεν ά-ποκλείει τη γυναίκα ούτε από την έπαγγελματική, ούτε από την κοινω-νική ζωή. Η πρώτη μάάλιστα, δηλαδή η έπαγγελματική, έγινε ανάγκη. Τα κέρδη του άνδρος δεν είναι άρκεία διότι η γυναίκα καλή, και ότι οσονόηποτε και άν θέλη να χειραφετηθή, δεν ήμ-πορεί όμως ν' άπομακρυνθή από τόν πρωταρχικό της προορισμό, δηλ. τη διαίωσις της ζωής.

πεται να μένη η γυναίκα άποκλει-σμένη. Μία μονόπλευρος κοινωνία, στην όποιαν δρουν και εργάζονται μόνον άνδρες, δεν ήμπερει να εύδο-κίμησι και να προαχθή. Και ίσως η σημερινή κακομοιρία εν μέρος να ό-φειλεται εις το γεγονός ότι δια της συγκρότησις, καθοδήγησις, και ανάπτυ-ξεως κοινωνίας, σέβονται και νο-μοθετούν μόνον άνδρες, που δεν ήμ-πορούν να γνωρίζουν τόσο καλά τη γυναικεία φύσις ώστε να λαμβάνουν μέτρα όχι μόνο δια τόν έαυτό τους αλλά και για το άλλο ήμισυ του πλη-θυσμού της γής.

Και η γυναίκα όμως όφειλει άφοδ μελετήσει βαθεία τόν έαυτό της να πεισθή ότι η άνάμειξις της σ' όλη τη κίνησι τόσο πύ όφέλιμη σ' άποβή-δοσ πύ σύμφωνη είναι προς τα ιδι-αιτέρως της χαρακτηριστικά. Σήμε-ρα κανένας μας δεν άρκείται στην ύλη-κή ή ήθική κρίσι που μοστίζει τόν κό-σμον. Καμμία άμφιβολία ότι σ' αυτό συντείνει και η σύγχυσις που έπι-κρατεί άνάμεσα στο γυναικείο και ανδρικό κόσμο. Ο καθένας δεν άρ-κείται σ' εκείνο το στάδιο που είναι καταλληλότερος, παρά έκλέγει εκεί-νον πού παρουσιάζει περισσότερες πι-θανότητες ύλικού και εύκόλου κέρ-δους. Δεν πταίει όμως τόσο πολύ το άτομον. Έκείνοι οι θεομοι πύ έτά-χθησαν να ποδηγετούν, ύστερουν ά-πό της άπόφωσις αυτής, δεν ήκουσα ποτέ καμμία γυναικεία όργάνωσις από εκείνης που καθοδηγούν, να κα-θήσκη και να διαφώτιση τα μέλη της εις το ζήτημα αυτό. Έάν αντί να δι-εκδική διαρκώς δικαιώματα τά όποια έως πρώτος δεν τά άρνούμασι, έρόν-τιζον τώρα που πέρασε η πρώτη όρ-μική της της κινήσεως, να παιδωγώ-γίσουν τις νέες πού δούμο να τρα-βήσουν, πολλά άπογοητεύσεις και ά-ποτυχία θα προλαμβάνοντο. Ο έ-παγγελματικός προσανατολισμός σύμφωνος με τη φύσι και το φύλον του άνθρώπου έβριδε καρπούς, τών ό-ποιων η όφέλεια θα ξεπερνούσε τά όρια της άτομικής ζωής. Πολλά γυ-ναικες, οι όποιες εξέλεξαν έπαγγελ-μα βιοποριστικόν κάτι τι σύμφωνο προς την φύσιν, άπέτυχον και άνα-γκάσθησαν να καταλήξουν σε μία παρασπτική μορφή που ούτε εκείνας

ήκουσποεί ούτε όμως και την όλό-τητα όφέλει. Ένώ είν συνεφορμώ-νουν προς τα έμφυτά των θά μεγα-λουργούσαν, Η σημασία της έκλογής του καταλλήλου επαγγέλματος είναι κολλοσιαία. Και δι' εκείνας άκόμα τάς γυναικείας οι όποιες δεν έχουν ά-νάγκη να εργασθούν για να ζήσουν, πρέπει να ληφθή μέριμνα να προπα-δευθούν κατά τοιούτον τρόπον ώστε και εις το σπύτι τους να ήμπερουν να χρησιμοποιήσουν τις γνώσεις των και έξω από αυτό να τις εφαρμόζουν δια το καλόν της κοινωνίας. Δεν ήμ-πορεί όμως να υπάρχη άνομοιότης των δύο αυτών σχολίων. Από την ίδια πηγή πρέπει να αναβλύσουν, τά ίδια θεμέλια να έχουν, και σε έξοστι-τικές και σε έωσπιστικές άσχολίες. Και τά κοινά αυτά στοιχεία δεν είναι δυνατόν να είναι άλλα από το μητρι-κό ένστικτον και την ψυχροσύνησι που βασίζεται επάνω σ' αυτά. Υ-πάρχουν όμως επαγγέλματα, τά ό-ποια να άναποκρίνονται προς τάς απαιτήσεις αυτής της ψυχολογίας; Είμπερει κάθε γυναίκα, χωρίς ν' ά-πομακρυνθή από το συναισθηματικό μητρώον, να μετέρχεται ένα επαγ-γελμα, να εργάζεται για να κερδί-ση το ψωμί της; Η φύσις πού είναι σφοδρότερη από όλους τους κοινωνι-όλους και πολιτισμένους, δείχνει το δρόμο, άπέναντι του όποιου όμως πολλάκις έβελουτλούμε. Η φύσις δεν βιάζεται. Έάν παραγνώσκειται και άγνοείται, περιμένει και υπομένει. Γνωρίζει πως άργά η ένώρις, πάλι θα γυρίσουν οι άνθρωποι προς έκει-νην. Και η σημερινή εποχή είναι έ-κείνη που μας έπιβάλλει ν' άναγνω-ρίσουμε τά δικαιώματα της. Ο λαός συναισθάνεται την άνάγκη αυτήν, άρχισε να την κατανοή, ζητεί όδη-γίες, θέλει το φός, άπώθησεν από δοκιμές. Καιρός είναι να τραπή η γυναίκα προς την κατεύθυνσιν εκείνη που είναι η μόνη ένδεχόμενη. Θά εύτυχησκη και η ίδια, και εις τούς άλλους θα έμφυση εύδοκίαν και ήρεμειαν. Υπάρχουν όμως σι-δική μας κοινωνία ειδικώς οι άπα-ραίτητοι όροι, και οι δυνατότητες για μία τοιαύτη γυναικεία ένσπν-λησι; Θά το εξετάσουμε αυτό προσεχώς.

ΑΠ. ΔΟΞΙΔΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

— Άπαγορεύθηκε στις Κινέζες να σγουραίνουν τα μαλλιά.

Πριν έποσάη η επανάστασι στην Κίνα, (γιατί ίσως σήμερα νήσων στραφή άλλοι ό-λες οι προσάσεις), ο άρχηγός της άρσυν-μίας του Νανκίν έκανε έναν νόμο, πύ άπα-γορεύει στις γυναίκες να καταστύφουν τα μαλλιά τους. Άπαγορεύεται οι κυρίες να χ-αν μηχανές για περιανέν και μασιές για όντολκασίον. Και γυναίκα που θα παρουσιάζη δημοσίως χωρίς τα μαλλιά της πύ της έδοσε ο θάνατος, (και είν γνω-στό τί ίστα, αλλοία μαλλιά τούς έδοσε ο άδελφός...), με μοναδικά όντολκασίον και άλλες διαβολικές ένευρέσεις της λύσε-ως, θα στείλει άμέσως στο δικαστήριον και θα φέρταται δημοσίως ντροπές και θα πλη-ρώνη άπ' έμψυσις. Έάν δέ το ζωντανή, τότε θα μάθι μία για πάντα πως τα ύψη άποκαθύνουν τόν φακόν της Κίνας θα άποκαθύνουν την ανσοκλήνη κεφαλή της.

Διασκεδαστικός νόμος, δεν είν; έτσι! Και όμως ίσως να μην στερείται αισθητικό-ν γούστον ο λαός διεθνώς της άρσυν-μίας του Νανκίν. Όταν βλέπει κανείς κε-φαλάς Μεδουσών παντού και μαλλιά που έν-θυμίζονε νομαδικές όρδές...

Και όμως, από την έποχή της Εδως τα σγ.νόμενα μαλλιά ήσαν ούπόλοη κοινω-νικήσι και λίγο... έπικολαίηται. Τα ίστα μαλλιά, πύν γίνοντ της μόδης, άτήρξαν άπ' άρκείον καιρό δείγμα της αυστηρότητος και καλόν ήθελ των τιμών γυναικών! Στο ή-μερολόγιο της κρείας Τολστόι — όταν κα-τωεύοντο στη Γλασκώ Παλάτι, στις άρχές του γάμου της — ύπερβουν δείγματα να-νικής πικρότητας κ' κταρίας. Λέγει: «Αν-σθάνω την έπιθύνα να γοηθώ, αίσθάνω μια πύς άντι να κοιμηθώ με ήρση να κάνω γέννησι, γέννησι. Άλλά με πούνη; Καί πα-ραιάτω έμμεσηστέρεται σάν να έπαύεται

για διαβολική εκείνης της ημέρας έμμεσησι, ότι ποδοίσις μία μέρα να σγουράσι τα μα-λλιά της...». Και πάλι εύτυχισμένοι οι άνδρες πύν για να έρέσουν, δεν έχουεν άνάγκη να είνε ώ-ραιοι!

— Για να ζούμε 1900 χρόνια!

Ο πρόεδρος του Ίνστιτούτου της Πα-ράδοξου, της Ζωής στην Νέα Υόρκη, Ιανός όπας, έδήλωσε σπασμός από καυρό, ότι η έπιστήμη θα είνε σε θέσι μία μέρα να πα-ρατείνη την ύπαρξη τών άνδρων και τών γυναικων έως την ήλικαν των χιλίων ένεακο-σίον έτών!

Η άμερικανική αυτή δήλωσις, όσο και να μην είνε ζήτημα αυριανό, όφελουμε να διο-λγίσουμε πως μάς προσέειν τρέμο. 1900 χρόνια ζωής! Προς Θεού, η κόρησις, η άλ-λαγή ψυχολογίας. Για να πάχη κανείς μια και μόνη λακομέρια, το σπύτι. Σήμε-ρα νομίζε είνε σπύτι και λέε: «Τί από πέτρα, τί από τούτο. Μακάρι να ζούσα κι έγω ό-σο αυτό...». Ο άνδρας με την προσπι-κή μέση ζωής χιλίων ένεακοσίον έτών τί θα λέγη;

Και για την ώρα το νόστιμο είνε πως ε-στατιστικές παρατηρήσις έλαφρά άπορρη-χί μαρτυρείται στις γυναικείας! Στη Γαλλία κα-τέσται έόρτασεν την πύν μεγάλη γυναίκα 109 έτών.

— Λέσχη όσων έχουεν πόδας τα έκάτο.

Στην Ιαπωνία ύπαρχει μία λέσχη για κεί-νους πύ έμειναν τά έκάτο χρόνια. Υπό-νως έπικρότης κ' κταρίας. Λέγει: «Αν-σθάνω την έπιθύνα να γοηθώ, αίσθάνω μια πύς άντι να κοιμηθώ με ήρση να κάνω γέννησι, γέννησι. Άλλά με πούνη; Καί πα-ραιάτω έμμεσηστέρεται σάν να έπαύεται

2) Να κοιμάσθε από τις έξ έως τις έπτά πύ ένα σκεπτικό δομάτιο με άνοιχτό παρό-θυρο.

3) Να περνάτε τόν περισσότερο καιρό σας στο ύπαιθερο.

4) Να τρώτε κρέας μία φορά στις δύο μέρες.

5) Να πίνετε πολύ λίγο σάτι και καφέ, να μην κανίζετε και ν' άποφεύγετε τα οί-κονομικα ποτό.

6) Να κάνετε ένα ζεστό μπάνιο κάθε ποεί.

7) Μην ντύνεσθε με μεταξά, αλλά με λινά ή ύφασμα.

8) Μία μέρα την έβδομάδα να άναπαύ-σθε άπ' όλους.

9) Άποφεύγετε τα πολύ ζεστά μέρη και την κεντρική έβρεμναι.

10) Τα όργανα πύ γράσκουν με την ή-λικία, δυναμώνε τα τρώγοντας ίδια όργα-να ζώον.

11) Άποφεύγετε τις δυνατές συγνήσεις και την διανεκτική κόπωση.

(Και μία τελευταία συνταγή για τούς 5-6 λέγη.)

12) Έάν είσαι έλεύθερος παντρεύ ν. Έάν είσαι κείνος πέρυ άμέσως μια δεύτερη συντροφή.

Αδής η διαδράτη έντολή είνε συγνήσις κοπώσις για τις γονιμοποιήσεις. Ός τόσο ό-μως δείχνει πως η γυναίκα διατηρεί τόν άνδρα...

— Ο Μαρινέττι για τα μαλλιά των γυναικών.

Ο άρχηγός τών Φουτουριστών κ. Φ. Μαρινέττι, άντιθέτως από ό,τι θα έπαρήμε κανείς, έχει χη-ρική ή ύπερ τών μακρών γυναικων μαλλίων και ίδω τι έγραφε πρό όσων έτών, δηλαδή 5-6

ταν άρχος να γεννιέται η μόδα των κομμέ-νων:

Τα μακρά μαλλιά είναι σάν άπτες της Μο-σορέου ή της τροπικής. Τα κομμένα μαλλιά άνήκουν στην Βόρειο πόλο.

Τα μακρά μαλλιά είναι έλεύθεροι σπύτοι η γυναικεία έλεύθερα λόγια. Τα κομμένα μαλλιά με-τβάλλουν τη γυναίκα σε άνήτο Σινέτο χω-ρίς καμιά πύση.

Τα μακρά μαλλιά παραστήνουν μία έρωτική ήμλία, ενώ τα κομμένα μαλλιά... πόδον κάθε κό-νητα...

Τα μακρά μαλλιά είναι σάν τα φύλλα σε ένός το καλοκαίρι. Τα κομμένα είναι ο έρ-ρισμένος χειμώνας.

Τα μακρά μαλλιά έδρησιν την άπειρία των έρωτισμένων. Τα κομμένα μαλλιά φανερώνουν τούς άπογοητισμένους.

Τα μακρά μαλλιά είναι η ειδωλοποίηση. Τα κομμένα μαλλιά είναι... διαμαρτυρία.

Τα μακρά μαλλιά είναι σάν τα φύλλα της θά-λασσας και μάς θυμίζουν τα βουστάλια θαλασσι-νά ταξείδια με την άπώληση ταξική τους.

Τα κομμένα μαλλιά είναι μία παρασπτική μόδα, με κυ-ρία αίτια μία κατάρπωση τού άνδρικού ένστι-κτου—δεν έχουεν τίποτε το Φουτουριστικό. Είναι ένα σπύσμα, ενώ ο Φουτουρισμός είναι μία πρόδοις, είναι ένα κοσμοέμιο, ενώ ο Φουτου-ρισμός ύπερσπύματις πύσησι τόν Έλκετισμό.

Τα κομμένα μαλλιά είναι η μικροσπύση παρα-έλησις τών δύο φύλων, ενώ ο Φουτουρισμός θέ-λει να λαμάρη τόν κόσμο, με τα φινικά μακρά μαλλιά, πύν κολλώδων της γή σάν φύλα που άσπάζονται, και αιώνα άναφέρεται με νέα λαμψή!

«Τα μάλλον σας δεν έλκράται από την μοίρα, λέγει ο Ιατρός Πινος, με από-σας τούς ίδιους... Δεν μπορείτε να ά-παρσέστε την κληρονομιά της πύ όας άφηναν οι πρόγονοι σας, με έχετε την δ υ ν α μ ι ν να διορθώσετε τα σφάλ-ματά σας, τις έλλείψεις σας, να ανα-ρρώγητε επί των πράξεων και των σκέ-ψεων σας, να διορθώσετε ένα μέρος του σπασμένου σας, να δημιουργήσετε τ ή ν τ ή γ ή σας. Για να επιτύχετε, θα χρειασθή άλλοτε να διεκνήσετε τις περιστάσεις και τούς ανθρώπους και άλ-λοτε να προσκομίσθε έσας προς αυ-τούς. Μά για να διεκνήσετε τις περιστά-σεις και τούς ανθρώπους πρέπει πρώτα να μάθετε να διεκνήσετε τόν έαυτό σας. Η αυτοπαραγωγή και η έδωκται όπας μία τέχνη, όπως τα σπύτα. Την τέχνη αυτή διδάσκει το άπλο βιβλίο του Ια-τρού Πινος, το όποιον και βράβεινται από την Παλτική Άκαδημία και από το όποιον σας δίνουε τα σπύματα να πα-ραλα. Παρακολουθούστε τη διαδρα-ματία του Πινος, θα άποκτήσετε χίλιες πρα-κτικές γνώσεις, θα άποκτήσετε την χηρά της ζωής, θα κατακτήσετε... τόν άνδρα της Ευτυχίας...

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΓΙΟΝ ΤΗΣ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑΣ

Β. ΠΟΞΕ

για την σωματική και διανοητική δι-ασπιδωγήσιν σας, τίποτα πύ όφέ-λιμο από την θέλησι. Τό να θέλησθε η έφουλα άναπτύσσεται με την συ-γ-ιδέα σε πρέξι. Η ένεργη-τική είνε η συνέπεια τών προσπαθειών προς ένα όρισμένο σημείο. Άποφά-σισα ν' άνεβώ στο Λευκό Όρος. Την έπομένη στις τέσσερες το πρωί σηκώνο-μαι και παίρνω το δρόμο. Αυτό είνε μία πράξις θε-λήσεως. Συναντώ έλκος έμπαδία πύ με σπρώχνου- για να γυρίσω πίσω. Έγώ εν τούτοις έξακολουθώ την άνάβωσι και θάβω στον σκοπό μου. Αυτό λέγεται ένεργητικότητα.

Λέγεται προκισμένος με θέλησι ο άνθρωπος, πύ πάντα εκπληρύ εκείνον πύ θέλει, χωρίς να ύποχωρή εις ύποκόλιες. Προκισμένος με ένεργη-κότητα λέγεται εκείνος

Η χηρά της ζωής

πύ δεν μεταβάλλει έμπρός σε τίπο-τα τις άποφάσεις του, ήμπερ σε άνθρώπους, ήμπε έμπρός σε πράγ-ματα. Η δύναμις η μαγική της θελή-σεως άνεγνωσισθηκε σε όλες τις επο-χές: «Τό θέλειν έστί δύνασις».— «Με την θέλησι ύπερνικώται όλες οι δύσκολιες».— «Ένας έσθι, λέγει ο Μπλάκτον, μπορεί να γίνη ό,τι και άν θέληση, φτάνει να πύρη μίαν ίσχυρή άπόφασιν καί να την καταστήσιν».

Στο βιβλίο του: «Προς τα παιδιά μου», ο Ντουμρε λέγει: «Έάν άγνώ-νως γιά την ύπαρξη ο άνθρωπος της πελευσίας, ο ένεργητικός άνθρωπος πύσιναι καλότερα από κάθε άλλον. Άλλα η θέλησι αυτή πρέπει να έ-ξασκήται χωρίς πύση, χωρίς ήσ-χίσι, με έτσι τελεσιποίησης όλων των πράξεων μας».

Μά θα μού πήτε για ν' άποκτή-καμε γρη θέλησι πρέπει ήδη να έ-γιν... θέλησι! Έγείτε δική. Άλλά έτοιμος στο προηγουμένο κεφάλαιο, πύ το πρώτο βήμα γιά την άπόκτη-σι της θελήσεως είνε η αύτεπι-β ο λ ή.

Η θέλησις έπιτρέπει την προση-μοποίηση κάθε σκέψεως πύ έδωσε ο νους. Άλλά γρειάζεται άκόμα η σκέ-ψις αυτή να είνε καλή και χρήσιμη

έστε ένα έπαγγελματις γρήσιμο, τότε πρέπει να το άκατήσετε και να το άφιερώσετε ένα μεγάλο μέρος του είνε σας.

Όταν μία μέρα με την έπιμνη, την συνθήσει, την επανάληψη, την θέ-λησι και την ικανότητα άπαικότητος ειδικότητα και γίνεται άπορατήτος, θά όνομοσθήτε έξ ο χ ο τ η ς. Ο Άμερικανός φιλόσοφος Έμπερσον εί-πε: «Ε κ ε ι ν ο ς π ο υ θ έ κ α τ ο ς σ κ ε υ α γ ι α π ο ν τ ι κ ο υ ς π ο υ θ ά β γ α λ η τ ό ν κ α λ ύ τ ε ρ ο λ ό γ ο ν, π ο υ θ έ γ ρ α ψ η τ ό ω ρ α ι ο τ ε ρ ο β β λ ι ο ν, κ ι ά ν γ ι τ ι σ η ά κ ό μ α τ η ν κ α τ ο ι κ ι α τ ο υ σ τ ο π ι ο ά π ά τ η τ ο και ά γ ν ω σ τ ο δ α σ ο ς ν α ε ί ν ε β ε β α ι ο ς π ώ ς ο ι ά ν θ ρ ω π ο ι θ ' ά ν ο υ σ ο υ ν δ ρ ό μ ο υ ς γ ι α ν ά ρ θ ο υ ν ν α τ ό ν β ρ ο ο υ ν».

Άλλά επανολομώμεν πως με το ά-τομικό συμφέρον δεν πρέπει ποτέ να λομολογήτε το συνολικό.

Κάποτε σ' ένα διαμέρισμα σιδηρο-δρομικό συζητούσαν τρεις έξυπνοι γυ-ναικες. «Τί έπαγγέλματα θα κάνετε, εί-πε η μία στις άλλες, εάν καταστρεφώ-σαστε οικονομικά;». Η μία είπε: «Θά διδάσκα την ζωγραφική». Η άλ-λη πρόσθεσε: «Έγώ την στενογρά-φω». Και η τρίτη: «Έγώ δεν έγω τα-λέντο και γι' αυτό θα διδάσκα την φουερρακή. Τί λέτε έσεις γιαντρέ;». «Έγώ κυρία μου λέγω πως το έ-παγγέλμα σας είνε το πύ χρήσιμο και γι' αυτό θα πετύχετε».

Και για να συμπεράνωμε, έσεις πύ με διαβάσετε άναγνώστη έχετε πύν περισσότερες ικανότητες απ' ό,τι νο-μίζετε. Φυλάττετε μέσα σας θησαυ-ρούς και ικανότητες από κληρονο-μικήτας, έχετε τις βάσεις για να εισθε δύσεις και να έπιτύχετε στη ζωή.

Κι' έσεις γυνείς βάσατε στα παιδιά σας τις βάσεις του άνθρωπίνου πο-λιτισμού. Μά θα μού πήτε φτάνουν οι γνώσεις για την κατάρτιση της σωμα-τικής όγείας, τού πλούτου, τών κοι-φών, της ψυχικής εύτυχίας; Δεν νο-μίζω. Θά τούς λέληπ το ίδεώδες, η άν-τιλήψις της δικαιοσύνης και της άλ-λεις. Χρειάζεται πάντα και κάτι άλ-λο. Γιατί εύτυχία χωρίς θωιασμό, ένθουσιασμό και θωιας δεν ύπαρχει.

Αναπτύξτε από μικρά στα παιδιά σας το γ ο δ ο τ ο. Μάθετε τους να θαυμάζουν τις έκδηλώσεις της τέ-χνης; Πίνισκες, μνημεία, αγάλματα, έπιπλα, κλπ. Μάθετε τους να θαυμά-ζουν τη φύσι με τις άρμονικές γραμ-μές των βουνών της, τούς γραμμι-σμούς, τις αντίθεσις και άλη τους την όφέλιμη γραφικότητα.

Δημιουργήστε στα παιδιά σας μία καλλιτεχνική ψυχή, για να κάνουν κι' αυτά άργότερα την ζωή τους ένα έργο τέχνης.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Η συνέχεια

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΕΣ

ΜΟΝΟΧΗ...

«Μή με βλέπετε πύ κλάει, δεν έχω κλάση στην ψυχή μου. Ό,τι είχα στην ζωή μου άπλω χάρμη κ' έμειν μοναχή».

Είπα κ' έσύ μου χωρίς γέση, χωρίς χαρά και χωρίς λύπη. Κι' άν την ματιά σου πέσουν πάνω ο λαρνιάς μου πάντα λάρνη.

Με τις ανέσις πύς γρηγόρι. Η μοναχία πλάσσει κ' ζώνει. Τούς πόσους πύ δεν τούς γνωρίζω. Νούθω πύνη να πέφτη χύνη.

Τίποτε έδω δεν με πλάνευε. Τίποτε έδω δεν μ' όδηγεί. Η σέληση μου έδω κ' σπένει. Είη η καρδιά μου έδω κ' έδω.

«Μή με βλέπετε πύ κλάει, πλάνω πύνη σπένει. Τη καρδιά μου έδω κ' έδω, τάρα πύ πύ έδω με πλάνω».

ΜΑΡΙΑ ΠΟΛΥΔΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΝΥΧΤΑ

ΤΟΥ SERGE VEBER

Η ΥΟΛΑΝΔΗ, μαντενέν στο Φολλ-Μπερζέ, έδωκε από την σκηνή και πήγε στο καμαρίνι της, που το ενοικίαζαν με ενδιάμεσους της. Τό παρτενέρι έπεσε στην τελευταία σκηνή που παίζανε μία εικόνα με όρνια στη Σαχάρα, πανάκριδη εξάρματα των κοστούμιών. Ήταν μεσάνυχτα, όπως η ιστορική ανάγκη το απαιτεί για μία Χριστουγεννιάτικη βραδιά. 'Ολόγυρά της οι συντροφισσές της εντόνιζαν διασκεδαστικά. 'Ολες αυτές οι δεσποινίδες έτοιμάζονταν να περάσουν μία ευχάριστη νύχτα. 'Η Λίνα θα έπαιρνε το μεσονύκτιο δείπνο της με τον γέρο της, η Κλωντέ με τον ιδιοκτήτη ενός γκαρζ, η Μισελίν με τον γαμπρό στο Μονακό, η Μαρίν με τον κόσμο στα περίχωρα του Παρισιού και στην άλλη μύρια δώρα εξ' αφορμής της γεννήσεως του Θεού Βερούσε.

— Και σ' ο χρυσή μου, έρωτ' η μεγάλη, τί κάνεις; Δεν θέλεις να έλθεις με την Τονόα και 'έβρα στο σπίτι των αδελφών Χαλμ; Οά γελάσαμε, τ'ό έρωτα! — 'Οχι, εντάξει, απορίθμω η 'Υολάνδη, έγω δώσε τ'ή βραδιά μου... — Πού θ' πάς; — Χμ... Κάπου... — 'Ολες έβγαλαν φωνές θαυμασμού εμπρός σ' αυτό το μυστήριο. — Θά φαν' τα μεσάνυχτα με τον παρτενέρι της 'Ουάλλας, έλε κάποτε. Θάδει την ζωή του ως γκαρζ στο καμ' της! Σιγά-σιγά όλες την άφηναν ήσυχη. 'Ολες έφταναν κάνοντας ένα μεγάλο θόρυβο. — Καληνύχτα! Καληνύχτα! 'Εμένα μού λές! Αδελφί! Μην ξεχνάτε ότι αύριο θ' έχουμε απογευματινή. Πρέπει να είμαστε φρέσκες! — 'Η 'Υολάνδη έμεινε μόνη. Της ήλθε ή όρεξη να κλάψει. Έλεγε π' ή φέμματα. Δεν είχε κανένα ραντεβού. 'Πάστε. Μά κανένα. Ένας γέρος «θεί-ω» την είχε καλέσει, αλλά δεν είχε πολλή εμπιστοσύνη σ' όσους τον, το όποιον όμως δεν τον έμπιστε να εινε «βουτηχτής». 'Ασφαλώς θά μπορούσε ν' ακολουθήσει την μεγάλη 'Ιουα. 'Αλλά την στενοχωρούσε πολύ ή ιδέα ότι έπερνούσε ως μια μικρή κούτα. 'Εκείνη την βραδιά ήθελε να έχη μαζί της ένα χαριτωμένο παρτενέρι.

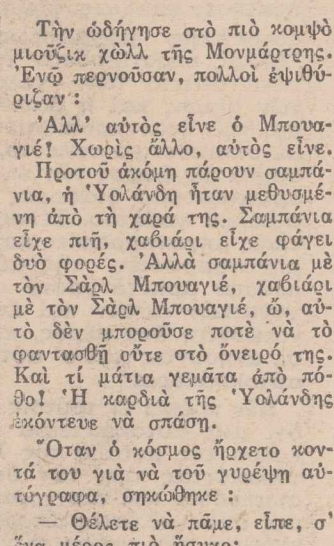

Πού όμως και πώς να ξερατώσει ένα τέτοιο παρτενέρι; Πώς ήταν δυνατόν το παρτενέρι να έλθει σ' αυτόν; — Και τότε αποφάσισε να δοκιμάσει την τύχη της. 'Η καμαριέρα για τις ενδυμασίες διαβάζαν να συναντήσουν τον παρτενέρι που την έφερνε στη γωνιά του δρόμου και είχε παρακαλέσει την 'Υολάνδη να κλείσει την πόρτα.

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

— 'Αλλ' όταν ήλθε ή ανή, είχε την φρονιμάδα ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

— 'Αλλ' όταν ήλθε ή ανή, είχε την φρονιμάδα ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

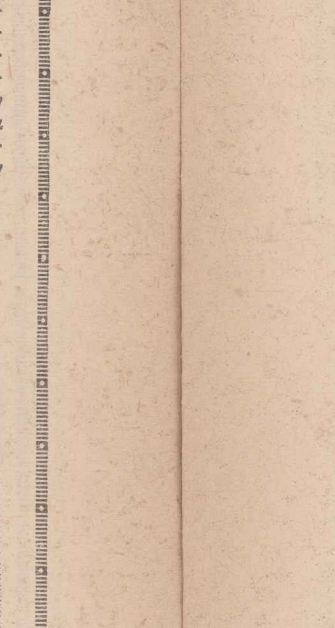

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

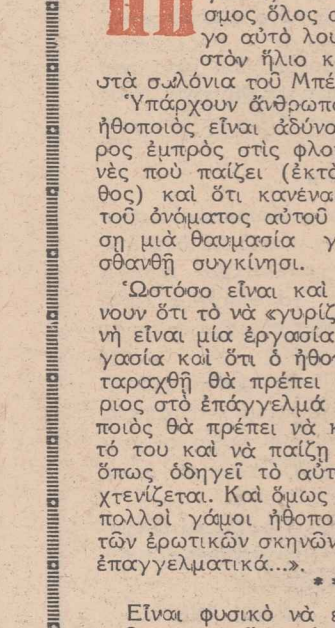

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

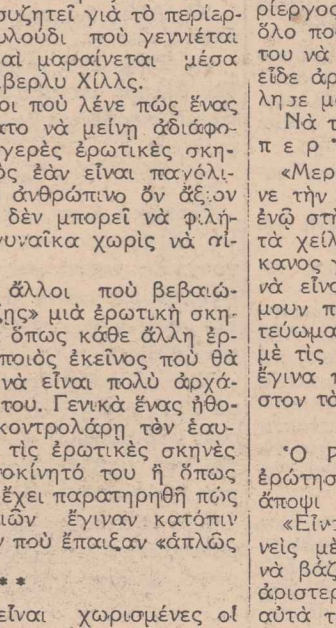

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

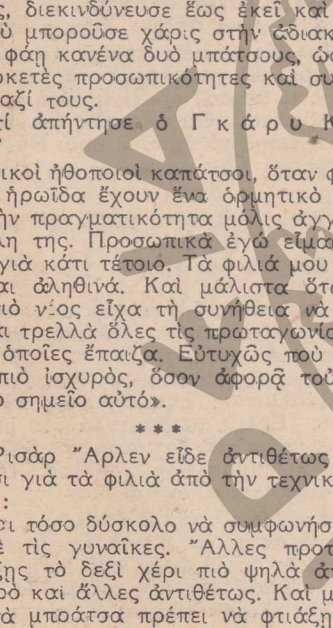

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

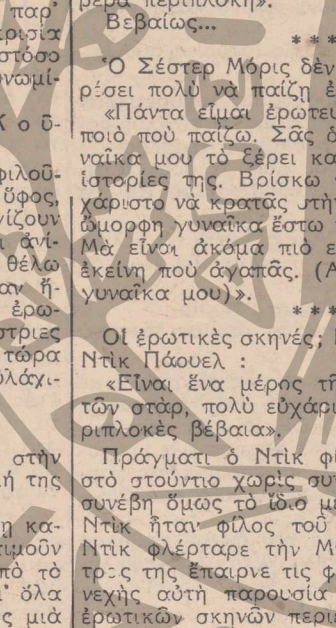

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

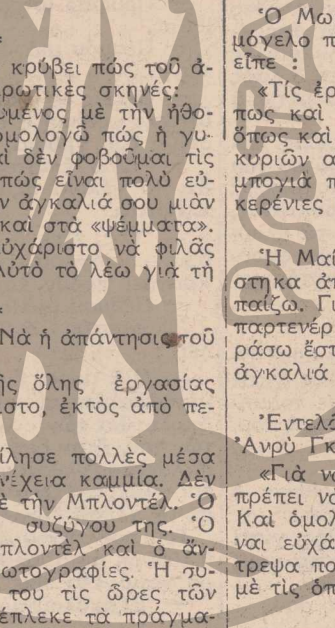

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

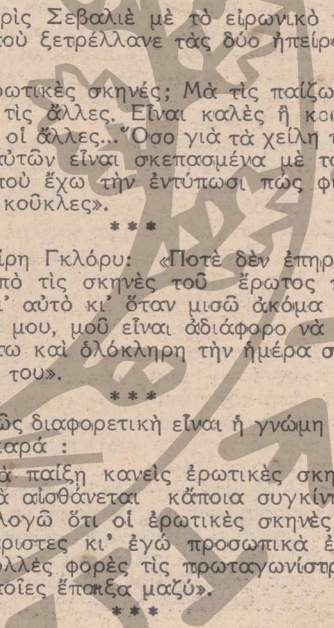

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

— Έξω από το δωμάτιο, π'όλας τις δυνάμεις της προσπάθησε να μην φανή υπερβολικά άφελος και άτηνη. — 'Ο! κούρε! Ποιος δεν σ' έχει! Ποιος δεν έχει τον... Σαλ Μπουανί! — 'Ανέληψε ότι ή ελκυστική της συμπεριφορά τον είχε συγκινήσει, μολονότι έως τώρα πολλοί κόσμος θά του είχε συλλεγερθεί έτσι.

— Εξερεμνέστε κανένα; έρωτ' η. — Μ' όλα τα τατιά δεν μπορούσε ν' απάντησε ότι έφερνε τον χαριτωμένο παρτενέρι. 'Απόρησε με την ίδια την δική της αυτοπεποίθηση και έλεγε έτσι, κάπως άβυσσος: — Τό αυτοκίνητό μου, 'Ο σασφά μου, καθώς φαίνεται, δεν κατάλαβε την εντολή που του έδωκα. 'Η πρέπει να εινε μεθυσμένος. — Εινε βράδυ Χριστουγεννίων. Δεν μπορούσε ν' αντιληφθ' ότι δεν έπρεπε να γελήσει με τέτοια όρνια ανάρμοστα. Τί θά έλεγε σ' αυτόν αν έμεινε ότι ή φίλη του δεν ήταν παρά μία άλλη κορμάρα; Σάφηνον την καμαριέρα του, την δέξο του, την γυναίκα του, σ' κάθε τι που θά δορούσε τον χωρισμό τους. Ντύθηκε σιγανά, προσέχοντας μ' ήν μάστα σχέδια.

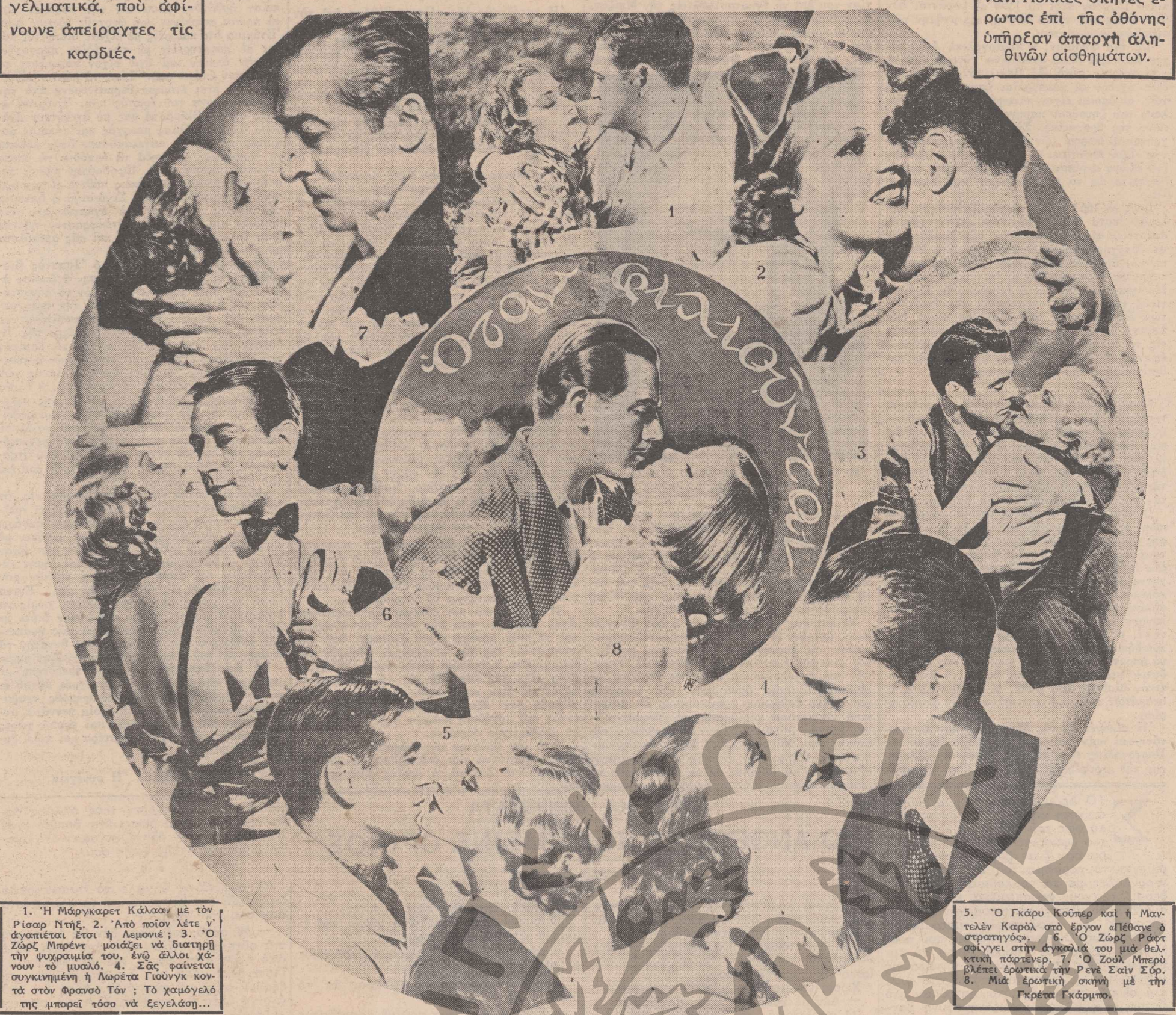

Η ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ

Φιλιά χρονομετρημένα, φιλιά της κλεψύδρας, αυστηρώς επαγγελματικά, που αφήνουν απείραγτες τις καρδιές.

ΦΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

...Καί όμως πολλοί ήθοιοι πιάστηκαν στα δίχτυα που έστηναν. Πολλές σκηνές έρωτος επί της οθόνης υπήρξαν άπαρηγ αληθινών αισθημάτων.

1. 'Η Μάρκαρετ Κάλαμ με τον Ρίσαρ Ντίζ. 2. 'Από ποιόν λέτε ν' αγαπιέται έτσι ή Λεμονιέ; 3. 'Ο Ζωρζ Ρέζα σφιγγει στην άγκαλιά του μια όμορφη κοπέλα. 4. 'Ο Σαλ Μπουανί έλπει έρωτα την Ρενέ Σαιν Σορ. 5. Μία έρωτική σκηνή με την Ρερέτα Γκάρμιο.

ΠΩΣ είναι ο έρωτας στο Χόλλυγουντ; Είναι καρρός που ο κοσμος όλος ουρτίζει για το περιεργό αυτό λουλούδι που γεννιέται στον ήλιο και μαραίνει μέσα στα σκάνια του Μπέρλυ Χιλς. Υπάρχουν άνθρωποι που λένε πως ένας ήρωας είναι αδύνατο να μείνει αδιάφορος εμπρός στις φλογερές έρωτικές σκηνές που παίζει (έκτός εάν είναι παγώλιας) και ότι κανένα άνθρωπο δεν άξουν τον όνομάς του δεν μπορεί να φιλήσ' μια θαυμάσια γυναίκα χωρίς να αισθανθ' συγκίνηση. 'Ωστόσο είναι και άλλοι που βεβαιώνουν ότι το ν' ευριχθ' μία έρωτική σκηνή είναι μία εργασία όπως κάθε άλλη εργασία και ότι ο ήρωας εκείνος που θά ταρσάρθ' θά πρέπει να είναι πολύ άρχαριος στο επάγγελμά του. Γενικά ένας ήρωας θά πρέπει να κοιτάζω τον εαυτό του και να παίζ' τις έρωτικές σκηνές όπως οδηγεί το αυτοκίνητό του ή όπως χτενίζεται. Καί όμως έχει παρατηρηθ' πως πολλοί γαμοί ήρωων έιναν κατόπιν των έρωτικών σκηνών που έπαιξαν «άπλως επωγελματικά».

Είναι φυσικό να είναι χωρισμένες οι γνώμες για ένα τόσο περιπλοκό ζήτημα όπως ο έρωτας. 'Αλλως τε στο Χόλλυγουντ λέγεται ότι υπάρχουν τρεις γνώμες γιατί συνήθισα, γιατί έτσι έπρεπε να συνήθισα, αλλοιότατα ή ζωή θά ήτονε αλβερά περιπλοκή. — Βεβαίως... — 'Ο Σέστερ Μόρις δεν κρύβει πως το άρ' ρισε πολύ να παίζ' έρωτικές σκηνές: «'Πάντα είμαι έρωτευμένος με την ήρωίδα που παίζω. Σας όμολογώ πως ή γυναίκα μου τ'ό έρωτα και δεν φοβόμασ' τις ιστορίες της. Βολικό πως είναι πολύ εύκολό να κρατάς την άγκαλιά σου μ' ένα όμορφο γυνάκκα έστω και σ' «έμετα»! Μά είναι ακόμα πιο εύκολο να φιλές έκείνη που αγαπάς. (Αυτό τό λέω για τή γυναίκα μου)». — 'Οι έρωτικές σκηνές; Νά ή απάντησή του Ντικ Πάσελ: «'Είναι ένα μέρος της όλης εργασίας τών σόρ, πολύ εύχρηστο, έκτός από περιπλοκές βέβαια».

Πράγματι ο Ντικ φέρνει πολλές μέσες στο στυλ του χωρίς συνέχεια καμιά. Δεν σπέρν' όμως τό έρωτα με την Μπλουέτ. 'Ο Ντικ ήταν φίλος του σασφά της. 'Ο Ντικ φέρταρε την Μπλουέτ και ο σασφάς της έπαιρνε τις φωτογραφίες. 'Η συνεχής αυτή παρουσία του τις ώρες των έρωτικών σκηνών περιέπλεκε τά πράγματα. «Κι' ακόμα όταν της έλεγα στα φέμματα «Σ' αγαπώ» ή έπαινε Ριγγορ». Τά τελευταία χρονικά μας πληροφορούν πως οι δύο τους πρόκειται να παντρευτούν.

— 'Ο Μορίς Σεραλίε με τό ειρωνικό χαμόγελο που ξεπερλάει τας δύο ήρωίδες έλεγε: «Τις έρωτικές σκηνές; Μά τις παίζω όπως και τις άλλες. Είναι καλές ή κακές όπως και οι άλλες». Όσο για τά χείλη των κοριών αυτών είναι σκεπασμένα με τσούμπια που έχω την εντύπωση πως φιλ' κερένες κούκλες». — 'Η Μαίρη Γκλόρι: «'Εστέ δεν έμπρεσθήκα από τις σκηνές του έρωτος που παίζω; Γ' αυτό κι' όταν μ'όσ' άκουα τον παρτενέρι μου, μ'ό ειν' αδιάφορο να περάσω έστω και δόκιμα την ήμερα στην άγκαλιά του». — 'Εντελός διαφορετική είναι ή γνώμη του 'Ανρ' Γκαρά: «'Γιά να παίζ' καλές έρωτικές σκηνές πρέπει να αισθανόσαι κάποια συγκίνηση. Καί όμολογώ ότι οι έρωτικές σκηνές είναι εύχρηστες κι' έγω προσωπικά έλάτρευα πολλές φορές τις πρωταγωνίστριες με τις οποίες έπαιξα μαζί».

— Τώρα αν ρωτήσωμε τό κοινό, οι άπαντες θαόρνουν βροχή και τό περιοδικό μας θά γείμει από κρίσεις.

«Αν και από καρδιά οι ποικιλοκροδείες γειτονικές δεν φέρνανε ποτέ γλυκύ και κοραμμένες στο μικρό Ροβέρτο και τη Λουίλα, τα άλλα παιδιά της πολυπλοκτικίας δεν είχαν ξεγαστεί τη ζήλεια και το μίσος τους. Μόλις που που μαθεύτηκε πως τα δυο όρφανα ήταν πάσανταν στο 'Ορφανοτροφείο μαζί, ηταν από ένα έδα απ το θυρωρείο γινά να τ' έβλεπε η κληρίχη γαρά από το μπαλκόνι της. «Θά τα πάρουν τ' δυο, μισοκροδεία παιδιά! Θά τα πάνε στο 'Ορφανοτροφείο!»

«Ένας μικρός εβραΐσταν:

—Έβιν ένα μέρος ολόμυρο.

—Έκει τρώνε ποντικούς και άρνε γνεσι, είπε ένας άλλος.

—Κ' άδω που είνε παραμονή τ' Χριστουγεννιών, δεν θά βρη κανείς σ' αυτά τα βρωμιάπαιδα γλυκά σ' παιχνιδιάρια!...

Οι απείλες αυτές και προπάντων τελευταία έφθασαν τα δυο μικρά όρφανα που έμεναν πολιορκιμένα μέσα στο θυρωρείο. Μόνο όταν έφτασε ή ώρα τ' η βροδινή σουπας διαλυθήναι το πάθος των πιτωρικών απ' έδα απ το θυρωρείο και τα δυστυχήνα όρφανα μπόρεσαν να ησυχάσουν.

—Γιατί έχετε τέτοια υιοτήτα; τ' η τ' ης ή πορτιέρικος μ' τραγεία φωνή. Ο Ροβέρτος ανέλαβε να εξηγήσει.

—Αυτά τα παιδιά τ' δυο σπιτιού, λέω πως ο Μπάμπινα — Νοέλ δεν θάρη για μας άποψή!...

Η πορτιέρικα καθώς έβγαζε τ' ης έυλοπαπούττα τ' ης, έβλησε χωρίς περιστροφές:

—Έγινε δική! Δεν θάρη!

«Ο μικρός Ροβέρτος έμεινε μ' άνογητό το στόμα και γλάμωσις. Μιά λεπτή φωνίτια φωνάζε τότε, σιγανά:

—Πή δέν θάρη;

Ἐπρωρίσθησαν ὥρα πολλή μέσα στήν διωχλῆ, τοῖγοντας πρὸς τίς σκέπες ποὺ δέκονταν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὴ συναντήσουν τὸν Μπαρμπα-Νοέλ. Στὸ τέλος ἡ Λουλού ἐπιφύρανε μὴ καλὴν ἐκείνην ὥρην.

—Εἶμαι κουρασμένη !...

—Ὁ Ροβέρτος τὴν τραβᾷ μαζὶ του μὲ μιὰν ἐλπίδα :

—Μπορεῖ νὰ μὴ ἀργήσουμε νὰ τὸν βρούμε τὸν Μπαρμπα-Νοέλ.....

Ἐξακολουθοῦν τὴν πορεία τους θαρραλέα. Ἐγουν φτάνει περὶ ἑξῶ στὴν πόλιν. Τὸ σκοτάδι εἶνε βαθὺ καὶ τώρα Ροβέρτος κ' ἡ Λουλού κυριεύονται ἀπ' τὸ φόβο μήπως βγῇ μπροστά τους ὁ Μπαρμπαλόνος, Σφίγγονος τὸ ἕνα κοντὰ στ' ἄλλο, σφίχται, σφίχται.....

—Εἶμαι κουρασμένη !...Δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω ἄλλο ! παραπονιέται τώρα ἐξίσταται ἡ Λουλού.

—Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο ! ὁμολογεῖ ἐσφακίᾳ ὁ Ροβέρτος σταματώντας. Μὲ τυτάνια δὲ παπουτῖα μου !...

—Ἡ μικρὴ προσθέτει :

—Καὶ τὸ χειρότερο εἶνε ποὺ φοβάμαι !...

—Ὁ ἀδερφὸς τῆς ὁμολογεῖ :

—Κ' ἐγὼ !...

Τὸν κυριεῖται μιὰ μεγάλῃ ἀπελπίστη. Δὲν εὕρσκον τὸν Ἀνθρόπο ποὺ Θεοῦ, καὶ τώρα καταλαβαίνουν πὺς πρέπει νὰ εγκαταλείψουν τὴν ἀβέρβητη πορεία τους. Ὁ πρῶτος τοὺς κάνει ν' ἀνελατύνουν. Ὅσο κ' ἂν τεντώνουν τ' αὐτὰ πόδια, δὲν ἀκούουν τὸν παρσιμικρὸ κρότο μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Μπαρμπα-Νοέλ δὲν πῆρε, φαίνεται, ἄλλον δρόμο γιὰ νὰ μῆτι στήν πόλιν· ὁ γέρος ἐκείνους μὲ τὴν τσάντα τοὺς εἶπε ψέμματα :...

Ἐσφακίᾳ, μέσα στὸν νυκτερινὸ ἀέρα φτάνουν στ' αὐτὰ τους ὁ τριφερὸς στεναγμὸς μιᾶς φυσιορμῆνας καὶ μέσα στήν διωχλῆ διακρίνουν κοντὰ τους, μέσα σ' ἕνα γοράφι, ἕνα φῶς...Ἡ φυσιορμῆνα παθεῖ σὲ λίγο, ἀλλὰ τὸ φῶς φέγγει ἀκόμα.

—Εἶνε τὰς Αὐτὸς : ψυθιρίζει ἡ Λουλού.

—Ὁ Ροβέρτος κ' ἡ Λουλού πλησιάζουν φοβισμένους πρὸς τὸ φῶς. Ἐνῶς ἀνθρώπου καθίσταται ἀπάνω σ' ἕνα προυβάλλι κ' ἀκουμπισμένος σὲ ἕνα τοῖχο φαίνεται κοιμισμένος. Στὸ φῶς ἐνῶς μικροῦ φανοριοῦ φαίνεται τὰ γονιὰ παπουτῖα τοῦ μὲ τὰ μεγάλᾳ καρφίᾳ, καὶ δίπλα του στὸ χάσμα μιᾶς φυσιορμῆνας.

Ὁ Ροβέρτος σκυβεῖ ἀδούρβη γιὰ νὰ κυττάξῃ τὸν δόγωνα στο.

—Δὲν εἶναι ὁ Μπαρμπα-Νοέλ ! ψυθιρίζει ἀπογοητευμένος.

Ὅχι, εἶνε ἕνας φτανὸς ἀλλήτης, ποὺ δὲν ἔχει ἀπάνω του τίποτε τὸ ὑπέρναι. Ὁλόγυρος τοὺς ὁμως εἶνε σκορπισμένη μὲ γλυκεῖα ἔσθην, κ' ἡ ζῶστη αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ ἕνα ἀγνώστου τοῦ ἀκούου. Σὲ μιὰ φαίνεται πῶς αὐτὴ τὴ μισανόνητη πόρτα τοῦ ἀκούου. Σὲ μιὰ γονιά φαίνεται ἕνας μεγάλος σωρὸς ἀπὸ ἄχυρα.

—Θέλεις νὰ ξεκουραθοῦμε ἐκεῖ μέσα : προτείνει ὁ Ροβέρτος ἀνέχοντας γιὰ νὰ μὴν ἐξητηθῇ τὸν ἀγνώστου ποὺ ἴσως νὰ τοὺς ἐξάγει.

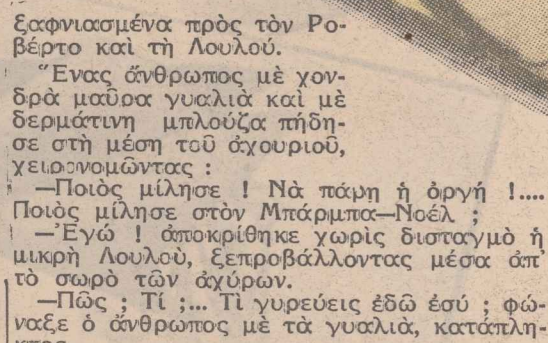
—Ναί, νὰί !...ἐξυμωφώθηκε ἡ Λουλού.

Τὰ δύο παιδιὰ ἐξαπλώθηκαν πλάι - πλάι ἀπάνω στὰ ἄχυρα, γώθηκαν μέσα μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι. Ἦσαν ἀλήθεια πολὺ κουρασμένα.

—Ἀκούσε, Ροβέρτε...ψυθιρίζει ἡ Λουλού, μὲ μυστιοῖδες ὕφος στὸ αὐτὸ ποὺ ἀδερφὸς τῆς. Ἐρεῖς...ἐνὸς τὰβαλα...—

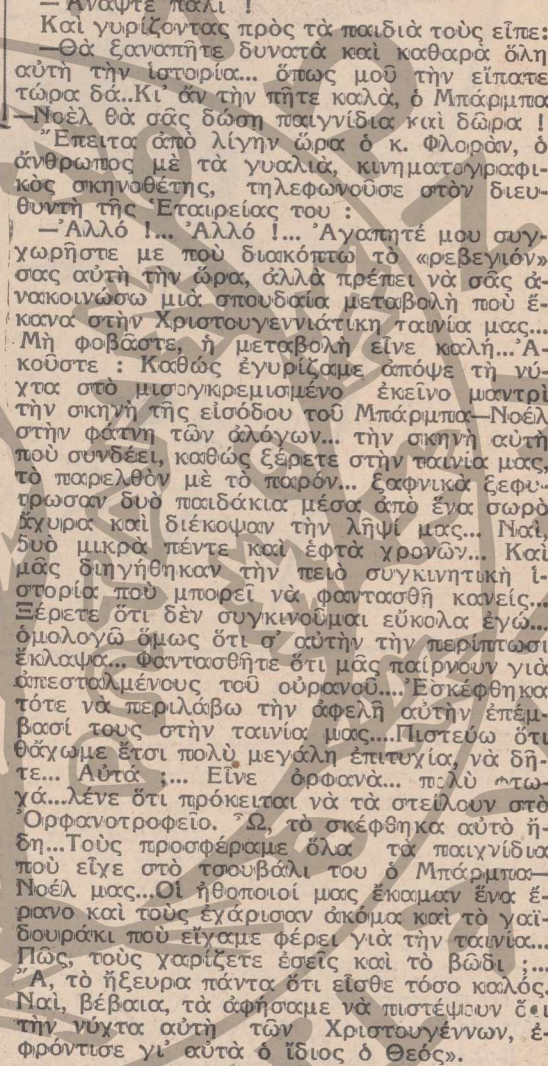
—Τὶ ἔβρωλες :

—Νὰ τὰ παπουτῖα μου !

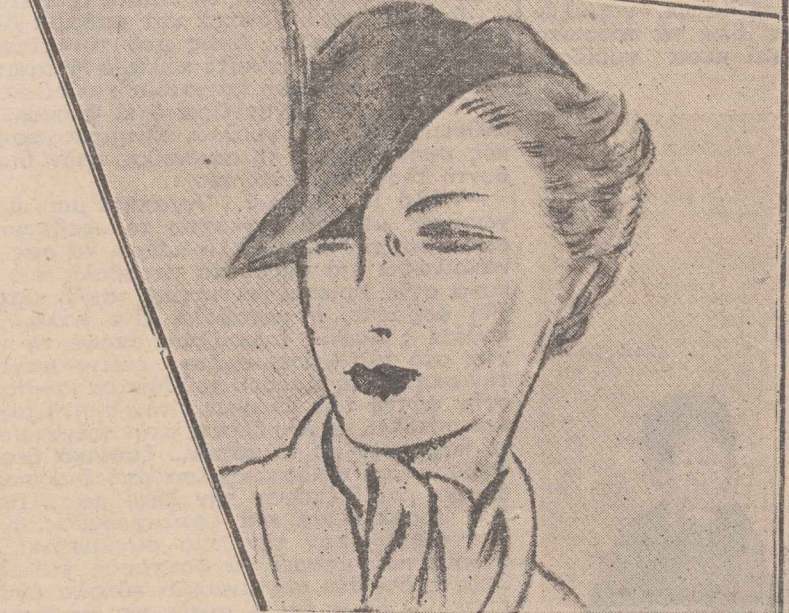
... ..
 σκόλ ποτέ εμένα έρθει για νά με προσκυ-
 λήσουν το Θείο Βρέθος, να και οι μά-
 γοι με τά δούλες.
 —Καλά σου λένε πως θάρρη! είπτε
 Παιστωτικά ή Λουλούδι.
 —Νάτος Ι... Νάτος Ι... Έγρετασι....
 Μπαμπινάκι μου, συγγενικά Εκείνου
 ο Παύριμα — Νοέλ με ένα σακακούλι,
 γεμάτο παιχνιδιά.
 Ή Λουλούδι δεν πέποιθε να συγκρα-
 τήσει μιά κραυγή πόθου:
 —Θέλω κ' έχω ένα, Παύριμα — Νο-
 έλι...Θέλω κ' έχω ένα!

 Μά τι συμβαίνει ξαννάκι;
 Μιά θυμωμένη φωνή από τό σκοτά-
 δι αντήγει:
 —Σταματήστε!.. Νά πάρη η όργη,
 σταματήσει!..
 Τα φύλλα που σφόνδυλουν μέσα στο
 σύστημα του κορμιού άνοιξη, γιοχόλη-
 γον μονομασία, καί θα τά πρόσπονα
 που βοσκάνται εκεί μέσα γυρίζουν

ΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Για νὰ εἴσθε κομψή

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Στις αρχές του φθινοπώρου η μόδα των καπέλων ήταν τόσο εξαντρίκ, πού μας κατέπληξε, ιδίως με την προς τα άνω τάση των μοντέλων. Όσο όμως προχωρεί ο χειμώνας και τα έργαστάσια των Παρισίων άρχισαν νά προετοιμάζονται για την άνοιξη, τὰ καπέλλα παίρνουν μιά συντηρητικώτερη μορφή, χωρίς νά χάνουν ούτε από γοητεία, ούτε από ποικιλία. Έδώ σας δίνουμε μιά σειρά από καπέλλα της τελευταίας παρισινής κολεξιόν και των μεγαλειτέρων οίκων. Ποιό θα διαλέξετε για τις γιορτές; Καθένα έχει τόσο χάρη δική του...

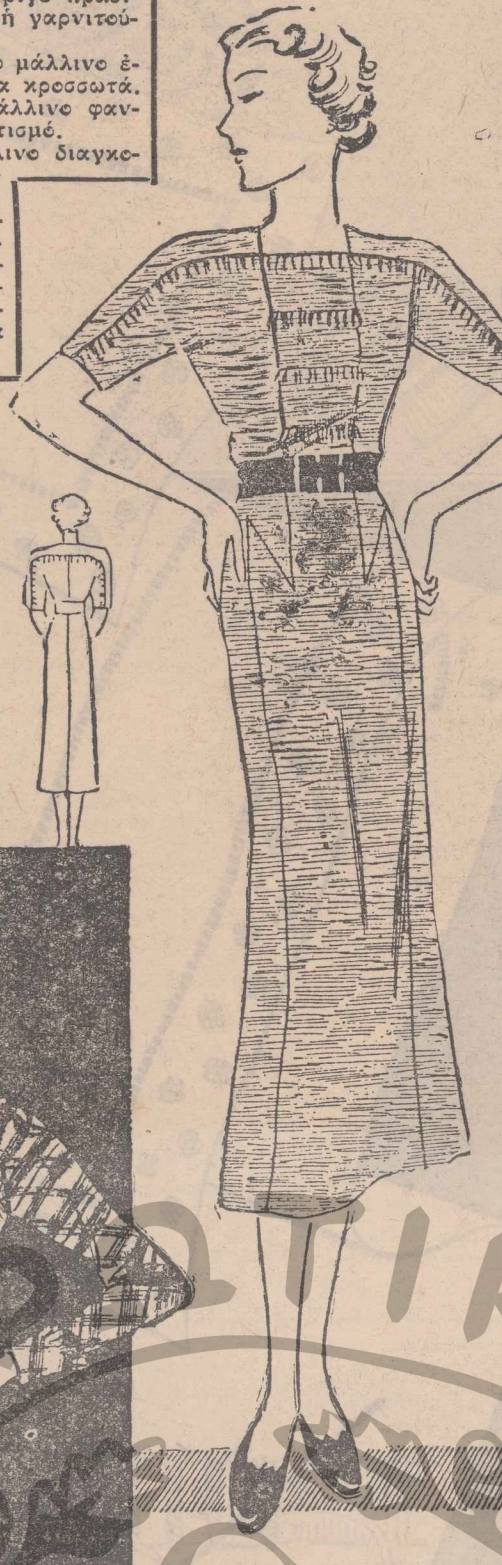
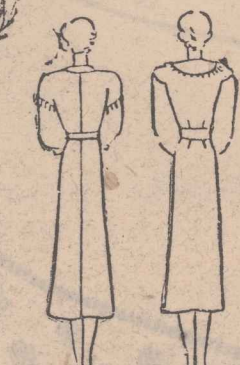
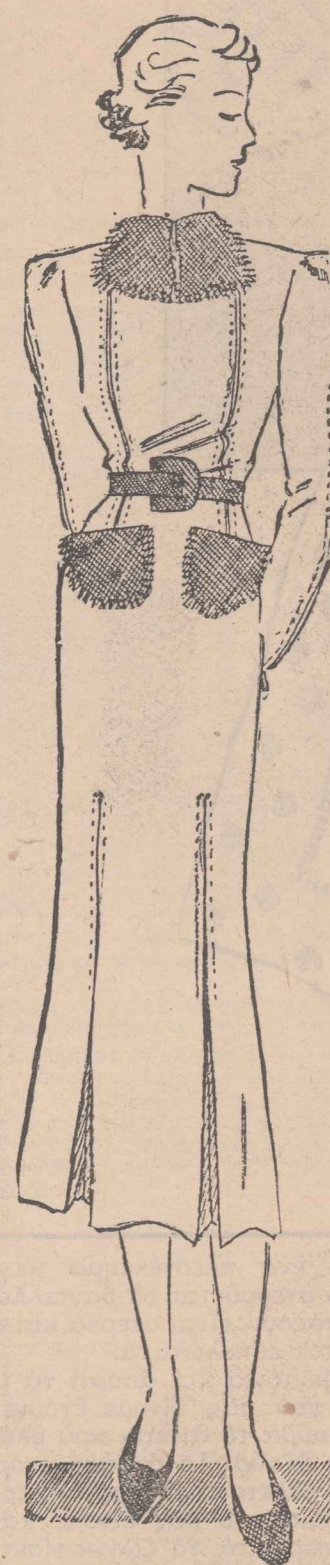
Τό φουσανάκι πού σας δίνουμε είναι μοντέλλο πού θριάμβευσε στόν οίκο της Μάγγου Ρούφ. Είναι από μαλλινάκι μαύρο έλο βολάν, τὰ δὲ φιογκάκια γίνονται από λαμέ άρζαντέ. Επίσης σας δίνουμε καί δύο παιδικά μοντέλλα.

ΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ, ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΦΘΟΝΙΑ...

ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ ΜΕ ΓΚΡΟΣΣΩΤΗ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΑ
ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Μαύρο μάλλινο, ή πλάτη εινε κομμένη εως κάτω. Τά κασκέλ, οι τσέπες και ή ζώνη από ροζ έττομάν ή από μάλλινη διολέ κρεσσωτά.
ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ εινε μάλλινη ριγέ πράσινο με γιακά άσπρο κελλαριστόν, ή γαρνιτούρα του κρεσσωτή.
ΤΟ ΚΑΤΩ ΜΕΣΑΙΟ εινε από μάλλινο έκρεσσοκι. Τσέπες, γιακάς, μανικέτια κρεσσωτά.
ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ, ΕΠΑΝΩ, μάλλινο φανταζί, ή ζώνη σε αντίθετο χρωματισμό.
ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ εινε μάλλινο διαγκονάλ κι' αυτό με γαρνιτούρα κρεσσωτή.

Όπως αντιλαμβάνεστε, τὸ εἶδος τῶν φορεμάτων αὐτῶν εἶνε πολύ νεανικό καὶ φρέσκο καὶ πηγαινέι ἰδιαίτερώς στὰ κορίτσια τῶν δέκα ἐκτὼ ἐτῶν.

Έφ'ότος γυρεῖται κανεὶς ἕνα φουσανάκι καὶ θρίκει δόδεκα. Ἀντιθέτως ἀπὸ τὸν περασμένο χειμῶνα, ὅπου τὸ ταγιέο κυριαρχοῦσε καὶ χαρακτηρίζε διες τίς κολεξιόν, ἐφέτος τὰ φουσανάκια ἔχουν τὸν λόγο σὲ ὁμορφιά, ποικιλία, κομψότητα. Τὰ κοινὰ χαρακτηριστικά τους εἶνε κλειστοὶ γιακάδες, μανίκια «σοῦπλ», ὅμοιοι κανονιστοὶ, προσοχή καὶ ἐνδιαφέρον στὴν πλάτη (ἤδη στὸ περασμένο μας φύλλο ἀφιερῶσαμε μιά σελίδα γιὰ τίς πλάτες εἰδικῶς). Οἱ φοῦστες εἶνε μάλλον κοντές καὶ φαρδεῖες. Σ' αὐτὴν ἐδῶ ἕνας ἴσως κολλάρος, ἐκεῖ τὸ ὄφρασμα τοῦ στῆθους ἀνεβαίνει καὶ λείνει τὸν λαιμό, ἐπίσης δὲ τὰ ντεράπ καὶ τὰ ἀμπισομάν ὅλων τῶν σχημάτων πρὸς τὸν λαιμὸ κυριαρχοῦν.

Στὰ μανίκια τὸ φάρδος τοποθετεῖται ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα, ἀλλὰ δὲν ἀνοίγει πολὺ τὸν ὄμο, ὅπως τὴν περασμένην αἰχὸν. Συχνὰ ἐπίσης τὰ μανίκια εἶνε κοντὰ ἢ τροπιδ-κρό. Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς πλάτης συνίσταται ἢ στὸ φάρδος τὸ ὁποῖον ἀρτίζει ἀπὸ τὴν μέση ἢ στὰ προσιόντα κομψώματα στοὺς γρόγκους, στὰ μοτίφ, στὴν κοψή, στὰ κεντήματα κτλ.

Τέλος, οἱ φαρδεῖες φοῦστες εἶνε ἢ κλῶς ἢ ἐργασμένες με μικρὲς πιέτες, με μεγάλες με γνωστὲ, με

κομμάτια μικρὰ πλοσασμένα. Ἐπίσης ἐφέτος συνήθίζεται νὰ γαρνιρεται καὶ κάτω γύρος, γύρος ἢ φουστά ἀπὸ τὴν ἰδίαν γαρνιτούρα πού ἔχει τὸ κορμί, κι' αὐτὸ δίνει μιά νέα ὄψη στὰ μοντέλλα.

Ὁ τύπος τῶν φορεμάτων ὅπως φοροῦνται τὸ ἀπόγευμα, εἶναι νὰ κατακτήσῃ καὶ τὸ βράδυ. Γιατὶ εἰ ἄλλο εἶνε αὐτὰ τὰ κοντὰ λαμέ φουσανάκια, εἶδος σμιμὲ με τὴν ἀπλότητα στὰ μανίκια καὶ στοὺς μικροὺς κολλάρους. Τὸ βραδινὸν στολίδι τους εἶνε ἡ γρήθη τοῦ ὡραίου καὶ τὰ διάφορα κεντήματα πού τοὺς γίνονται ἀπὸ κέρλες, σινὺ, παγιέτες, ἀσφράγι.

Τὰ κεντήματα, ὅπως καὶ ἡ ἀνάμειξη τῶν φουσανάτων (μικροὺς δελουδὸς πάνω σὲ μαῖο μάλλινο, στέν ρυαλιστερό ἐπάνω σὲ μαῖ κτλ.) εἶνε ἐξαιρετικὰ chic. Τὸ κέννημα ἐπάνω στὰ φουσανάκια κατοικοποιημένο σὲ μοτίφ, σὲ μανίκτες, σὲ χρώμα κυρίως χρυσαφί, πάντοτε ὅμως ὄχι χτυπητό.

Ἄκουστε ὅλα τὰ φορέματα στὴ μέση δὲν εἶνε πάντα ἀπαραίτητο νὰ ἔχουν ζώνες: ἡ κοψή τὴν συμπληρώνει συνήθιστα. Ὡς τότε-ἡ γυναιὴ αὐτὴ χωρὶς ζώνη φορεῖται πολὺ δύσκολα, γιατί ἀπαιτεῖ πάντα τὸ καλύτερο σῶμα. Τὸ δέμα καὶ τὸ δελουδὸ ἐπὶ τὰ θημυθεῖται κυριολεκτικὰ ὡς γαρνιτούρες.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η δεσποινίς Έλσα, ένα κορίτσι δεκαέξι ετών, κόρη ενός διασημού δικηγόρου της Βιέννης, φιλοξενείται στο Σάν Μαρτίνο των Αυστριακών Άλπεων από την πλούσια θεία της Έμμα. Έκεί βρίσκεται και ο ηλικιωμένος έμπορος έργων τέχνης κ. Νόρδοιχ που από καιρό γνωριζόταν με την Έλσα. Ενώ αυτή τον άρεσε πολύ, ο κ. Νόρδοιχ την έβλεπε από τη Βιέννη για επιλογές επαναστατών από την μητέρα της Έλσα. Αυτή την άνοιξη με ένα καλό προαίτημα. Της γράφει ότι ο πατέρας της έχει άπλυτη ανάγκη για τριάντα χιλιάδες φρούτα και της σπονδίζει να τα ζητήσει από τον κ. Νόρδοιχ. Η Έλσα αποφασίζει χωρίς διαταγές να κάνει την σχετική πρόταση στον κ. Νόρδοιχ.

Θα ήθελα να μη φύγω, φοβούμαι τον Νόρδοιχ.
—Και στις επτά περμένο τον κομπούριό μου. Είναι πολύ επιδέξιος. Την γεμάτη μένει στο Μιλάνο, λοιπόν, θα σάς ξαναδώ Έλσα, φέρνοντας, Πάουλ.
—Τα σέβω μου, κυρία.
—Έγινε πιά, Εύτυχες που μένει τουλάχιστον εδώ ο Πάουλ.
—Μπορώ να μείνω λίγο κοντά σου, Έλσα, ή σ' ενοχλώ στο δωμάτιό σου;
—Γιατί στο δωμάτιό σου, και όχι τάχα στις παραγυριστικές μου...
Στο δωμάτιό, δεν έχει καμιά σημασία αυτό. Θα ήταν ίσως προτιμότερο να φύγω κι' αυτές. Αλλά πρέπει να μείνω στον Νόρδοιχ. Ναι, πάντα μαζί με την δυστυχισμένη κυρία Ουίντρεν. Φαίνεται ότι βαρύνει μαζί της, το βλέπω. Θέλω να φύγω να μείνω μαζί.

—Υπάρχουν λοιπόν παραγυριστικές στις οποίες δεν θα ήθελες να σ' ενοχλήσω; Τι λέει αυτή τώρα. Δεν πείσ το διάβολο! Γιατί το χαμολύκει με κοιτάζεις; Ο Νόρδοιχ δεν κοιτάζει από σ' αυτόν. Ο Νόρδοιχ με κοιτάζει από το λαιμό μου. Πού βρίσκονται; Μου δείχνουν;
—Μα τι έχεις σήμερα Έλσα;
—Τι θέλεις ναύο;
—Είσαι μυστηριώδης, στανική, γοητευτική.
—Μη λες κουταμάρες, Πάουλ.
—Μπορείς να είσαι να τρελολή κωμολογική, κυρία μου σε.

Τι έχεις πάλι; Γιατί μου μιλάει έτσι; Είναι πολύ συμπεριφορικός. Ο πατέρας του έπαισε μου καλώς, έπειτα σε μιλάει καλά. Δεν μου χρειάζεται όμως καθόλου αυτός τώρα. Φαίνεται σαν να μη με βλέπει. Γιατί, λοιπόν, Έλσα;
Δεν άπαντο καθόλου. Δεν μου χρειάζεται καθόλου αυτός τώρα. Δεν έχω καμιά διάθεση για κοινότητες αυτή τη στιγμή!
—Ο νους σου είναι άλλοι!
—Πού πιθανόν.

Δεν υπάρχει καθόλου για μένα αυτός τώρα. Τώρα δεν το θέλει ο Νόρδοιχ πώς τον περνούμε; Δεν κοιτάζει από το μέρος του, αλλά έρω πώς έκανες μες κοιτάζει.
—Λοιπόν, φρόνιμα, Έλσα.
Δόξα σοι ο Θεός! Μου φίλες το χέρι. Δεν το κάνει ποτέ αυτό!

—Αντίο, Πάουλ.
Πού την βρήκα αυτή την τρυφερή φωνή; Νά που φέρνει επί τέλους, αυτός ο υποκριτής. Σίγουρα πρέπει να πάω να συννενοήσω με την Σίλου του κι' άφανε τη νύχτα. Σας εύχονται καλή διασκέδαση.
Τελειώνει με το σάλα μου, σπώνονα, θγαίνω να περπατήσω μερσά στο ξενοδοχείο. Βέβαια διάβαξη λίγη ψύχη τώρα. Κρίμα που το επανορήσι μου... Α, μα το ελγα άρλως το πασι στο θυροσείο. Νούωθω το βλέμμα του Νόρδοιχ επάνω στην πλάτη μου, μέσα απ' το σάλι. Η κυρία Ουίντρεν σβένειται τώρα στο δωμάτιό της. Πώς μπορώ να το έρω; Τηλεπάθεια. Πληρωσός στο θυροσείο.

—Σας παρακαλώ...
—Η δεσποινίς θέλει το επανορήσι μου;
—Ναι, παρακαλώ.
—Κάνα γρηγορούλα τώρα το δωμάτιό, δεσποινίς. Έδώ, βλέπετε, άρχίζει πάντα έτσι ξαφνικά.
—Ευχαριστώ.

Πρέπει λοιπόν να βγω άλθβεια μερσά απ' το ξενοδοχείο; Βεβαίωτα, γιατί όχι; Τούλάχιστον έδω, κοντά στην πόρτα. Αυτή την ώρα έρχεται όλος ο κόσμος. Ο κύριος με

τα χουσί γυαλιά. Ο ψηλός ξενοδόχος με το πράσινο γιλέκο. Όλοι με κοιτάζουν. Νόστιμη αυτή η μικρούλα... Μα την άλθβεια, δεν κάνει τόσο μεγάλη ψύχη!
—Καλησπέρα, δεσποινίς Έλσα.
—Θέ μου, είνε αυτός. Δεν λέω τίποτα για τον μπαμπά. Ούτε λέει. Μόνο μετά το δείπνο. Η μάλλον θα φύγω αύριο για τη Βιέννη. Θα πάω να βρω μόνι μου τον δόκτορα Φιάλα. Γιατί δεν το σκέφτηκα αυτό ά μέσους; .. Γνωρίζω, με έκαρσε από να μην ήξερα πως είνε ο Νόρδοιχ τόσο μου.
—Α, κύριε Νόρδοιχ;
—Θέλετε να κάμειε ακόμα ένα μικρόν περλίστο, δεσποινίς Έλσα;
—Όχι περλίστο, μόνο λίγα όχηματα έδω, πούν απ' το δείπνο.
—Έχωμε κάπου μια ώρα ακόμα έως τότε.
—Άλθβεια!

Δεν κάνει καθόλου ψύχη έδω! Τα όχονα είνε υπέ. Θα ήταν άστειο, αν μου ζήτησεε ξαφνικά να γίνω γυναικα του.
—Δεν υπάρχει, άλθβεια, φρασιότερο μέρος στον κόσμο, απ' αυτό.
—Ετσι, βρίσκετε, κύριε Νόρδοιχ; Μη μου πητε ότι ο άέρας είνε σαν αμαλάνια.
—Όχι, δεσποινίς Έλσα, αυτό το λέω μόνο εγώ τις 2.000 μέτρα να λάναν. Ένώ έδω είνε μόνο πιά 1650 μέτρα από την επιφάνεια της θαλάσσης.
—Είνε τόσο μεγάλη η διαφορά;
—Βεβαίωτα! Έπίγαστε στην Ένγκανόιν;
—Όχι, ακόμα, δεν έπηγα που. Λοιπόν, ο άέρας εκεί είνε άλθβινά σαν αμαλάνια.
—Ετσι μπορεί να πη κανείς. Αλλά η αμαλάνια δεν μου άρέσει ποιά. Προτιμώ αυτό έδω το μέρος, όπου άπαρουν τουλάχιστον τα άστέρας από δόση.
Τι άναρώς που είνε! Δεν το καταλαβαίνω τί τάχα; Είνε φανερό πως δεν έρωε τί να μου πη. Μα μια πανερμήνη γυναικα το πράγμα θα ήταν άπλοστο. Άδει κανείς μια μικρή άπρέτεια, κι' η κοινότητα έξοκολογεί.

—Θα μείνετε ακόμα λίγων καιρό έδω στο Σάν Μαρτίνο, δεσποινίς Έλσα;
Οι έρωτήσεις του είνε ηλίθιες. Γιατί ά μένος τον κοιτάζω τόσο κοινότητα; Κι' αυτός μου χαμολύκει κιάλας με τον ύδατορο ένωτον τρένο του. Μα την άλθβεια, τι θέλω που είνε οί άντρες!
—Αυτό έξαράται πούν ποιά από τις διαθέσεις της θείας μου.
Δεν είνε όμως καθόλου άλθβια αυτό. Μπορώ θανατάνω να φύγω μόνι μου για την Βιέννη.

—Ισως θα μείνω ως τις δέκα του μηνός.
—Η μαμά σας είνε βέβαια ακόμα στο Γημούνδε.
—Όχι, κύριε Νόρδοιχ. Έχει γυρίσει στη Βιέννη, έδω και τρεις όδοιές. Στη Βιέννη είνε κι' ο μπαμπάς. Έφάνος δεν έκαμει ποιά άπό μέρες διασκέδαση απ' τις δουλειές του. Νομίζω ότι η δόση αυτή του Έρωτισμού του άπασχολεί πάρα πολύ.
—Από πιστεύω κι' εγώ. Αλλά ο μπαμπάς σας είνε χωρίς άμφιβολία ο μόνος που μπορεί να σόση τον Έρωτισμού... Είνε ίρη σημαντική επιτυχία το γεγονός ότι η δόση μερσός να μετατραπή σε άλη πολιτική άγνογ.

Τα πράγματα πηγαίνουν καλά, ποιά καλά.
—Χαίρομαι ποιά που έχετε και σεις καλό προαίτημα.
—Προαίτημα; Για ποιά ζήτμια;
—Νά, ότι ο μπαμπάς θα κερδίσει αυτή την δόση του Έρωτισμού.
—Αυτό δεν θα μπορούσε να το πω με βεβαιότητα.
Πώς; Άρχιζε κιάλας η υποχώρησις; Δεν θα το πετύχ αυτό!

—Ό, εγώ πιστεύω στα προαίτημα. Ξέρετε, κύριε Νόρδοιχ, σήμερα άκούωεε έπηγα ένα γράμμα από το σπίτι.
Δεν ήταν ποιά πετυχημένη η επίδοσις. Έχ φάστω τον φαίνεται κάπως παραξενωμένη. Αλλά ως έξοκολογηση, δεν πρέπει να δειλάσω τώρα! Είνε ένας παλιός καλός φίλος του μπαμπά. Έμπορος λαλούν! Η τώρα, η ποιά.

—Κύριε Νόρδοιχ, μιλήστε τόσο καλά για το μπαμπά μου... Θα ήμουν άνηγορητή αν δεν σάς μιλούσα κι' εγώ με άπλυτη ειλικρίνεια.
Γιατί τα μάτια του έγιναν έτσι όλοστρογγύλια; Οσαρώς πως έχει μωρητή κιάλας κάτω. Έμπορος, όμως, δεν μπορεί να σταματήσει τώρα!

—Λοιπόν, το γράμμα αυτό γράφει και

για σάς, κύριε Νόρδοιχ. Και είνε απ' τη μητέρα μου.
—Αί!
—Είνε ποιά θλιβερό γράμμα... Ξέρετε, βέβαια, ότι τι κατόσται θυροσέφιστε, κύριε Νόρδοιχ...
—Ο, θέ μου, να ποιά η φωνή μου γίνεται κλαμάνη! Έμπορος, έμπορος τώρα! Δεν μπορώ πούν να άπογοστήσω. Δόξα τω Θεό!
—Μα μια λέξη, κύριε Νόρδοιχ, έγνωμε φράσιε πάλι στο άπογοστήσω... (Τώρα θάθελε να μπορούσε να γίνη άφαντος). Πρόκειται... για ένα άστειο ποσόν. Άλθβινά άστειο, κύριε Νόρδοιχ. Και όμως απ' δσα μου γράφει η μαμά, το πέν έξαράται απ' αυτό... Μιλάω με τρόπο ηλίθο.

—Μα ήγασται, δεσποινίς Έλσα... (Μοιά το είνε αυτό ευγενικά. Δεν ήταν όμως άνηγορητή αν μου πούν κι' αυτό το μερσός μου). Μα τι συμβαίνει, λοιπόν, δεσποινίς Έλσα; Τι σάς γράφει στον θλιβερό αυτό γράμμα η μαμά σας;
—Κύριε Νόρδοιχ, ο μπαμπάς... (τα γυνάτα μου τρέχουν)... η μαμά μου γράφει ότι ο μπαμπάς...
—Ο, μα Έλσα, τι έπάθεται; Δεν θέλετε καλλίτερα... θα έκαί ένας πάγκος. Μπορώ να σάς έρω άπάνω σας το παλιό μου; Κάνει λίγη ψύχη.

—Ευχαριστώ, κύριε Νόρδοιχ... Ο, δεν είνε τίποτα, άλθβεια, τίποτα!
—Ετσι, βρίσκονται ξαφνικά καθισμένη στον πάγκο. Ποιά είνε αυτή η κυρία που περναει; Δεν την έρω. Άς ήταν τουλάχιστον να μη χρειάζεται να έξοκολογηση με μιλάω! Πώς με κοιτάζει αυτός ο άνθρωπος! Πως μπερσός να μου το ζήτησης αυτό το πράγμα, μπαμπά, δεν έκαμει καλά, μπαμπά. Αλλά τώρα δεν γίνεται άλλως. Έκαμει να περμένο να περσώ το δείπνο...

—Λοιπόν, δεσποινίς Έλσα;
Τι μόνος του ταλάντευεται στον άέρα. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

Γιατί όμως μιλάω για τον Χένινγκ; Αυτό δεν χρειάζεται.
—Θέλετε να πητε μ' αυτό, Έλσα, ότι διαφορετικά, θα ήταν αναπόφευκτη η σύλληψις;
Γιατί το λέει αυτό έτσι ώμα; Δεν τού άπαντώ, κάνω μόνο ένα καταρατικό σημείο.
—Ναι.

Να όμως πω είνε ένα εναίς.
—Χαί! Αυτό είνε άλθβινά... άσχημο, είνε άλθβια ποιά... Ένας έφθανος τόσο ένωτος, ένας άλθβινά σπουδαίος άνθρωπος... Και γιατί ποιά πρόκειται, δεσποινίς Έλσα;
Γιατί χαμολύκει; Το βρίσκετε πως είνε άσχημο, και όμως χαμολύκει. Τι σημαίνει αυτό το χαμολύκει; Ότι δεν τον νοιάζει για το ποσόν;

Κι' αν μου πη ότι; Θα σκετωθώ, αν πη ότι. Λοιπόν, πρέπει να πω τώρα το ποσόν.
—Πώς, κύριε Νόρδοιχ, δεν είνε ακόμα πόσα είνε; Ένα εκατομμύριο.
Γιατί το λέει αυτό; Είνε κατάλληλη αυτή η στιγμή γι' άστειο; Όταν όμως θα το πω ποσόν λυόστρο είνε το ποσόν που χρειάζεται, θα εύχαριστή. Πως γουαλόνε τα μάτια του! Αν ήταν ένα εκατομμύριο, πιστεύει σονάρα ποιά ο μπαμπάς μπορούσε να το...

—Συγχωρήστε με, κύριε Νόρδοιχ, που θέλω να άστεινέθω αυτή τη στιγμή. Σ' άλθβια, δεν έχω καμιά όρεξη γι' άστειο. (Ναι, ναι, άκούωτα να γυνάτα σου άπάνω στα δικά μου, άπό μορσός να το κάνης τώρα). Δεν πρόκειται, φυσικά, για ένα εκατομμύριο. Δεν είνε παρά μόνο τριάντα χιλιάδες φρούτα, κύριε Νόρδοιχ, που πρέπει να βρίσκονται στα χέρια του δόκτορα Φιάλα. Δεν είνε παρά μόνο τριάντα χιλιάδες φρούτα, κύριε Νόρδοιχ, που πρέπει να βρίσκονται στα χέρια του δόκτορα Φιάλα. Δεν είνε παρά μόνο τριάντα χιλιάδες φρούτα, κύριε Νόρδοιχ, που πρέπει να βρίσκονται στα χέρια του δόκτορα Φιάλα.

—Ευχαριστώ, κύριε Νόρδοιχ... Ο, δεν είνε τίποτα, άλθβεια, τίποτα!
—Ετσι, βρίσκονται ξαφνικά καθισμένη στον πάγκο. Ποιά είνε αυτή η κυρία που περναει; Δεν την έρω. Άς ήταν τουλάχιστον να μη χρειάζεται να έξοκολογηση με μιλάω! Πώς με κοιτάζει αυτός ο άνθρωπος! Πως μπερσός να μου το ζήτησης αυτό το πράγμα, μπαμπά, δεν έκαμει καλά, μπαμπά. Αλλά τώρα δεν γίνεται άλλως. Έκαμει να περμένο να περσώ το δείπνο...

—Λοιπόν, δεσποινίς Έλσα;
Τι μόνος του ταλάντευεται στον άέρα. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

Γιατί όμως μιλάω για τον Χένινγκ; Αυτό δεν χρειάζεται.
—Θέλετε να πητε μ' αυτό, Έλσα, ότι διαφορετικά, θα ήταν αναπόφευκτη η σύλληψις;
Γιατί το λέει αυτό έτσι ώμα; Δεν τού άπαντώ, κάνω μόνο ένα καταρατικό σημείο.
—Ναι.

Να όμως πω είνε ένα εναίς.
—Χαί! Αυτό είνε άλθβινά... άσχημο, είνε άλθβια ποιά... Ένας έφθανος τόσο ένωτος, ένας άλθβινά σπουδαίος άνθρωπος... Και γιατί ποιά πρόκειται, δεσποινίς Έλσα;
Γιατί χαμολύκει; Το βρίσκετε πως είνε άσχημο, και όμως χαμολύκει. Τι σημαίνει αυτό το χαμολύκει; Ότι δεν τον νοιάζει για το ποσόν;

Κι' αν μου πη ότι; Θα σκετωθώ, αν πη ότι. Λοιπόν, πρέπει να πω τώρα το ποσόν.
—Πώς, κύριε Νόρδοιχ, δεν είνε ακόμα πόσα είνε; Ένα εκατομμύριο.
Γιατί το λέει αυτό; Είνε κατάλληλη αυτή η στιγμή γι' άστειο; Όταν όμως θα το πω ποσόν λυόστρο είνε το ποσόν που χρειάζεται, θα εύχαριστή. Πως γουαλόνε τα μάτια του! Αν ήταν ένα εκατομμύριο, πιστεύει σονάρα ποιά ο μπαμπάς μπορούσε να το...

—Συγχωρήστε με, κύριε Νόρδοιχ, που θέλω να άστεινέθω αυτή τη στιγμή. Σ' άλθβια, δεν έχω καμιά όρεξη γι' άστειο. (Ναι, ναι, άκούωτα να γυνάτα σου άπάνω στα δικά μου, άπό μορσός να το κάνης τώρα). Δεν πρόκειται, φυσικά, για ένα εκατομμύριο. Δεν είνε παρά μόνο τριάντα χιλιάδες φρούτα, κύριε Νόρδοιχ, που πρέπει να βρίσκονται στα χέρια του δόκτορα Φιάλα. Δεν είνε παρά μόνο τριάντα χιλιάδες φρούτα, κύριε Νόρδοιχ, που πρέπει να βρίσκονται στα χέρια του δόκτορα Φιάλα.

—Ευχαριστώ, κύριε Νόρδοιχ... Ο, δεν είνε τίποτα, άλθβεια, τίποτα!
—Ετσι, βρίσκονται ξαφνικά καθισμένη στον πάγκο. Ποιά είνε αυτή η κυρία που περναει; Δεν την έρω. Άς ήταν τουλάχιστον να μη χρειάζεται να έξοκολογηση με μιλάω! Πώς με κοιτάζει αυτός ο άνθρωπος! Πως μπερσός να μου το ζήτησης αυτό το πράγμα, μπαμπά, δεν έκαμει καλά, μπαμπά. Αλλά τώρα δεν γίνεται άλλως. Έκαμει να περμένο να περσώ το δείπνο...

—Λοιπόν, δεσποινίς Έλσα;
Τι μόνος του ταλάντευεται στον άέρα. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

—Α, κύριε Νόρδοιχ, όσες είνε παλιές φίλος του σπιτιού μας. (Τό είνε ποιά καλό αυτό). Και δεν θα σάς παραξενεύη, βέβαια, αν σάς πω πως ο μπαμπάς βρίσκεται πάλι σε ποιά δύσκολη θέση.
Τι παρξένο τόνο πούχει η φωνή μου. Είμαι πούν ποιά μιλώ έτσι; Η μίπρος άνευροσέ μου; Συλλογίζομαι ότι και η μορφή μου δεν δύναι η συννησμένη μου μορφή.

Παραξενεύω, αυτό δεν με παραξενεύει ποιά. Το όρος του φαίνεται ηλίθο! Πρέπει να το άπαντήσω; Ναι, πρέπει. Λοιπόν, γρήγορα για να τελειώσω αυτή η ιστορία! Τι έχω να γράσω; Είνε φίλος του μπαμπά.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ :
—Η Άριάννα είνε μια νεαρή Ρωσίδα φοιτήτρια, όφρανη από μητέρα. Την άρεσε η θεία της, η Βαρβάρα Πετρόνα, η

Ο ΕΡΩΣ ΜΙΑΣ ΚΙΝΕΖΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΣ

ΜΕ ΕΝΑ ΑΓΝΟ ΠΟΙΗΤΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ :

— Η Αυτοκράτειρα της Κίνας Τσ'ε-Χι, που είναι, προς της ιστορίας μας, είναι ιστορικά πρόσωπο. Απέθανε μόλις στα 1908. Είναι η τελευταία αυτοκράτειρα που ενδόθησε την Κίνα απολυταρχικά. Η ιστορία μας άρχισε στα 1874 όταν η Τσ'ε-Χι είναι ορφανή έτιον, ορφανή, φιλόδοξη και κυβερνήτης ήδη μόνη της μετά τον θάνατο του συζύγου της αυτοκράτορος. Έχει καταφέρει να μεταλλάξει την γη της, τον αυτοκρατορικό Τσ'ε-Χι, τον 'Αγιο 'Ανδρα, σε ευρωπαϊκό χωρίς γνήσιο. Πάντοτε απολυταρχική από τον Μέγα Εθνόχοι Αλ-Πι-Σιό, τον πλέον άρνηται των επιθυμιών και διαταγών της, η αυτοκράτειρα απομακρύνει απεργονίζον, βραβεύει όλους τους απεργούς. Ένα ποίημα κινεί την προσοχή της και απαιτεί από τον Αλ-Πι-Σιό να της φέρει τον ποιητή. Είναι η νεαρή, μόλις είκοσι έτιον, Σινγκ-Τσ'ε, που δίνει ο Αλ-Πι-Σιό όλους παλαιούς ποιητές τις το ποιήματα των Λαών 'Ερωτών, όπου ανακινείται με την αυτοκρατορική μεταχειρισμένη βίβλος τις χειροκίνητες διατάξεις. Ο Σινγκ-Τσ'ε αρνείται τον έρωτά της. Είναι άγιος και άνοσος και αντηχεί την άρνησή του μέχρι του γάμου του. Έτσι περνούν μέρες, μήνες, χρόνια, χωρίς να μεταλλάξουν της Τσ'ε-Χι. Το ποίη, η αυτοκράτειρα, περιλαμβάνει προς αντηχή τον πόνο της. Τσ'ε-Χι, διατάζει τον Αλ-Πι-Σιό να προσέξει και να περιηγηθεί τον νεαρό ποιητή, και αντηχόντος του επιστρέφεται ότι αυτή η τρομερή αυτοκράτειρα, που έρωτας της έρωτας έλπει, είναι άρνηση με τον μικρόν αυτόν και άγιον ποιητή.

ΩΣΕΒΑΣΤΗ ΜΟΥ μητέρα, έφρονέζε ο 'Αγιος 'Ανδρας, σ'ε λυκούει, μ'ε ελπίσενόσε μου. Αυτό α-καθώς είναι, η έλπίση που απελπίζει. Να, κάθε βράδυ, την ώρα που Σινγκ-Τσ'ε, μόλις ο ήλιος χάνεται στον ορίζοντα, είμαι απομονωμένη ν' απολυθώ το παρτέρι μου και να πάω στο κρεβάτι μου σαν ένα μικρό, φρόνιμο παιδί...Κι' αυτό δεν θέλω τίποτα άνοχη, να μάλλω έδωλα το νυκτικό μου και έβλεπώνοντο στο έπισημο κρεβάτι μου, δεν έδωλα να έμψανόσε ένα απ' αυτά τα έντα, που με διατρέχουν να δέχονται το ένοχο προσηκόλο. Ορφανή να άνοχη το γρισιόδομη όψη, τις άτέλειες του γονυλάσιου που κάνει τρέχοντας παρσά μου αυτή η παλλαδικά...και...ποτιστόν με άτελειά μου από αυτό που άφαιρεί κάθε έπισημία έρωτος...

Και παλιντονα με πένθυνη έσπαρσι, ο Τσ'ε-Χι Τσ'ε προσέδωσε : «Επιδρομή...! Σνα-φίστε, δ'ε είναι παύς μόνο είκοσι έτιον... και που δεν θα γνωρίσει ούτε την έλευθέρια, ούτε την διακοδότη, ούτε τον έρωτά...! Οδ μέναι πάντα κλεισμένοι σαν φυλακισμένοι μέσα στην αλμπική αυτή Μενεξέβεια Πάλα, που δεν έχω ούτε το δικαίωμα να την διατρέξω όποτε μ' άρεσει... και, όταν βγαίνω στις έξωτερικες περιπόσεις, όποτε για να θυμάται στον Νάο του Ούρανο, με μεταφέρουν σαν να ήμουν κανένα άγιο λείψανο, κλεισμένο έρημικιά, χωρίς να μπορώ να βλέπω τίποτα, χωρίς να μπορώ ούτε ν' άναυτέσω καλά-καλά!...

— Ένας Θεός πρέπει να μένη άόρατος στα μάτια του κόσμου για να διατηρή όλη του τη μυστηριώδη όντομη, έδωλοσε κατηγορηματικά η Αυτοκράτειρα.

Στα άνοχη αυτής της πολύ ασυτής αλήθειας, ο 'Αγιος 'Ανδρας, ο όσιος Τσ'ε-Χι, ο Υίος του Ούρανο, αιδώθηκε να γεμίσει την καρδιά του με άλμπητη άπελπισία.

Σεχώνοντας κάθε άξιοπερία, άρχισε να κλάει με μικρά δάκρυα και να βλαβόται πως θα προτιμούσε να είναι ο τελευταίος έκολλής της ορφανής αυτοκρατορίας, παρά Υίος του Ούρανο.

Η Τσ'ε-Χι είχε βυθισθή σε σκέψης. Της έρχονταν μια έσπαινη ιδέα, που την εφύρασε πολύ έξωνη και που θα την βρβόσε να έξαοφάλη όριστική την προσωπική κυριαρχία. Προσωπική τους συμμερίζονταν τη λύπη του γιου της, η κυριότητα και πρόσφορη αυτοκατάληξη, του ελε οίαντα :

— Αλήθεια, που κάνει και να σ'ε βλέπω τόσο άλυπητο... Να, καταλαβαίνω, στην ήλμια σας θα είναι σπλάη να κλένη κανείς μια τόσο ασήπη ζωή!

Εκπλήσσει απ' αυτή την καλοσύνη, ο 'Αγιος 'Ανδρας έκανε ένα έλαφρό μορφοσμό για να δείξει τη δυσπιστία του.

Η Τσ'ε-Χι έβρισκότο : «Θα είμαι έσπαινη να άνακουρίσω κά-πως τη στενοχώρια σας... αλλά θα μού το άναγνωρίσετε άρα ναι...

Ο 'Αγιος 'Ανδρας άκούσε, φρονιά, έσπαινε να δηλώσει την άτέλειση άφορσού του. — Τά Λόγια δεν με άρουν, ελε η Τσ'ε-Χι...

Χι... Όθλο προσέει... Οδ σας στείλω, παρσάφιατος γάμου, άμύσος ένα διατάγμα άνοχης για τον άξιο θεό σας, τον ποιητή Κασόνγκ, που η σάσις του στο Μέγα Συμβούλιο μού φαίνεται άποστη... Μπορώ να έμαι βεβαία πως άσβη θα το διαβάσετε, κρατώντας ένα ίκανοποιημένο όθος : —Σας το όριζόμαι, έδωδαίσε ο 'Αγιος 'Ανδρας.

Καλά! Πιστεύω το λόγο σας... 'Αλλά θα έπιδοκώμετε έπίσης και τις άλλες μου διαμνέσεις, η-μάλιστα και καταδικές, που θα έμ-φερό για πρόσωπα του περιβάλλοντος σας : —Ναι, πολύ έμγαρίστε... κανένας δεν μού έδωκε ποτέ συμπαθεία χωρίς νάχη κάποιο συμφέρον.

— Βλέπω πως κρίνετε σωστά την κατάσταση. Σκέπτονται να περιορίσει άνοχη παρσά την παλαιά αυτοκρατορία ούχον του πατέρα σας Χιέν-Φόνγκ, την αντίπαλό μου Τσ'ε Νγκάν.

— Όπως θέλετε!... Για μένα δεν είναι αυτή παρά μια μητέρα... Έίσις ελε η άλμπητη μου μητέρα...

— Όθλο έπίσης να μεταχειρισθώ όθως νομίζω έγω καλύτερα την τωρινή αυτοκρατορία ούχον, τη γόνη μου Χι-Λο-Τσ'ε.

Στα λόγια αυτά ο 'Αγιος 'Ανδρας συνοφρόθηκε.

—Την άναπτε λοιπόν; ρώτησε η Τσ'ε-Χι. —Οχι άκριθώς... αλλά τουλάχιστον με αυτήν μπορώ ν' ανταλλάξω μερικές ιδέες...

— Αυτό άκριθώς είναι που δεν θέλω, έμ-μεινε η Τσ'ε Χι.

Μά τότε με ποιόν θα μπορώ να μάλλω λινάρι, ελε θεάδω, ο Τσ'ε-Χι, άρσιν, σύμφωνα με τους κανόνες, ο παλλαδικός χαρα-κόν μπουστά μου την πιο τέλεια σισίσι :

Και ο 'Αγιος 'Ανδρας φαίνεται τόσο άπελ-τισμένος, που η Τσ'ε-Χι δεν μπόρεσε να μη χαμογέλασε. Σ' ένα τόνο λυγιστό αυστρόν, του ελε :

— 'Ησυχάστε κι' άφήστε με να τελειώσω... 'Αν άλμπητα κατήγετε προσωπική τις δια-τάγες μου, αν δεν τις συζητήσετε, θα κάνω για σας την πιο μεγάλη όφεια που μπορεί να-καίς να φαντασθή.

— Τι; ρώτησε με άγνοία ο Τσ'ε-Χι. —Οδ σας παρασώβω από καιρό σε καιρό την συνορφή του Μεγάλου Εθνόχοι Αλ-Πι-Σιό.

Εγχαρσώ πόκο! άπήνησε ψυχρά ο 'Αγιος 'Ανδρας.

— Δέν έκτιμάτε έπίσης το όθρο που σας κάνω, ελε η Τσ'ε-Χι. 'Αλλά όταν θα έχετε την συνορφή του άξιοχόνου αυτού εθνόχου, που θα έχη διαταγή να ίκανοποιή τις ιδιοτρο-πίες σας, θα αιδώσθητε για μένα άλμπητη ε-υνοπιστονη... Δέν μπορώ να ποτ περισώτερα!

Και η Τσ'ε-Χι έκτίσσε τον 'Αγιο 'Ανδρα μ'ε ε-υνοπιστονη έλπίση.

Ο Τσ'ε-Χι Τσ'ε δεν ήταν καθόλου καλός και άκούσε κατάλαβε τι ήθελε να του πη η μητέρα του. Ένόησε πως θα μπορούσε να διασπεδίζει κατά την άρεσμία του, φθάνει να μην άνακατεύονταν σε τίποτα απ' ό,τι άφο-ρσσε την κυβένηση του κράτους.

Τι' αυτό δεν φοβήθηκε να μάλλη πιο τολ-μηρά :

Κι' αν ήθελε να βγώ μεταχειρισμένη απ' την Μενεξέβεια Πάλα και να πάω έπί-λους να έπισκεφθώ την παρτενεία μου, που δεν την γνωρίζω!...

— Δέν τολμούσα να σας το προτείνω, διέ-κοψε πονηρά η Τσ'ε-Χι.

Στα λόγια αυτά ο 'Αγιος 'Ανδρας αιδώθη-σσε έτόσα μεγάλη χαρά, που σπένδοντα το όθρο του μέτοχου πως το πάστω, το άνοχη-σσε με συγγένεια άπάνω στις ιερές παντού-φες της Αυτοκρατορίας.

Η Τσ'ε-Χι, μεγαλωμένη, ελε απόλα : —Μη έσχνάτε πως μόνο η άρετή έδωσί-λεψε πάντα στην αυτοκρατορική οικογένεια... —Ο! Δέν θα με γνωρίσει κανείς!... Κα-νείς δεν μ' έχει λήσ ποτέ! Κανείς δεν με έ-πει...

Και μια έσπαινη χαρά έκανε να σισιρή η καρδιά του των είκοσι χρόνων!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XXVII

Η ΤΣΕ-ΧΙ ΛΙΩΝΧΕΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΩΣ ΤΟΝ ΕΝΑΡΤΟ ΛΟΓΚΡΙΠΗ ΟΥ-ΚΟ-ΤΟΥ

Τώρα η Τσ'ε-Χι ήταν έντελώς ήσυχη για τη όντομη της τόσο άπέναντι των πριγκιπων του άύουτος, όσο και για τις άντιπείες της αυτο-κρατίας Τσ'ε-Νγκάν και Χι-Λο-Τσ'ε.

— Έταν βεβαία πως έδω και στο έξης ο 'Αγιος 'Ανδρας δεν θα συλλογιόταν παρά πως να διασπεδάς και πως δεν θα έδινε καμιά προσοχή στις συμβουλές των ραδιόνων.

Όταν άφανε την αίσουσα του Δράκοντος, γύρισε άμύσος στα ιδιαίτερα της διαμερίσματος. Η όθλη να έξουαρσθή, γιατί ήταν πολύ ηυραστήμενη έπειτα απ' όλες αυτές τις συγγι-νίσεις.

αυτό βράδυ τον έσπαινη άγνοια, απ' την έ-ποιον ήλπιζε να βγη νικήτρια.

Μόλις είχε έξαπλοθή όθως στο κρεβάτι της, έφθασε ο Μέγας Εθνόχος για να της άναγ-γείλη πως ο γέρος λογοκρίτης, ο Ού-Κό-Του έπιθυμούσε, σύμφωνα με την έθιμοσύνη, να την άποστηρίξει.

Όμορφη που έτάραξαν την άπάντομή της, η Τσ'ε-Χι στην άρχη θέλησε να έλπειν άπ' αυτό πρόσωπο. «Επειτα όθως σέσφθη-σε πως αν άνδρέα αυτή την άφύσση, δέν θα κατορθώσε τίποτα άλλο παρά να όσση ά-φορη σε μια καινούργια έπιστομη του Με-γάλου Λογοκρίτου. 'Ηταν καλύτερα να τον έξοφωτόμην άμύσος!

Τον έλπιότομην λοιπόν πως ήταν έτοιμη να τον όσφει. Και, με πολλή καλή διάθεση συ-κοφώ για να πη στην μεγάλη αίσουσα της άποδοχής του παλαιού της.

Σε λίγο οι άπρητες άόητησαν μ' όλους τους κανόνες της έθιμοσύνης τον σεσάτο Ού-Κό-Του.

— Έταν ένας φοιτητής γέρος μ' ένα κεφάλι σαν γελώνα, με μικρά άλλοιόθρα μάτια, με δύο μοναδικά μαύρα όντομα στο στόμα του, που άνωσσε τους παρσώτες διαρκώς η γλώσσ-α του για να γλείψει τα δάκρυα που έτρεχαν διαρκώς απ' τα κρησινόμενα του χείλη.

Πάντως, ο σεσάτος αυτός κρατικός έ-παλληλος πρώτης τάξεως φορούσε με άρετή έξιοπερία το Σωστικό των Σωφών.

Σύμφωνα με την έθιμοσύνη, έγονόσσε για να προσκυνήσει την Αυτοκράτειρα και τα γέ-νια κακάλα του έτρεξαν σαν έζυλα που σπάζει.

Η Τσ'ε-Χι του ελε μ' ένα όθος άδιά-φορο :

— Εγγύνετε γέγοντα, θέλω να σας συγχα-ρώ για την σπουδαία έλπίση που άπευθή-σσε στο όθρο σχετικά με τον κίνδυνο που διατρέ-χεται από τις ύποπτες και συμμερνο-τολογικές κολακείες των εθνόχων.

Την σπινθη αυτή, ο Αλ-Πι-Σιό, που ε-χε μένει όθως στο κατόφει της αιδώσης, έκανε μια πρόστυχη, και κοροϊδιστική χι-ρονομία για τον Μέγα Λογοκρίτη που κα-θώς ήταν σπινθημένος μπουστά στην Αυτο-κρατορία δεν μπορούσε να τον όη.

Καταπίνοντας τα γέλια της, η Τσ'ε Χι έ-βρισκότο σε οδάρη :

— Έγώ, προσωπικώς, έθαύμασα πολύ α-τή την έλπίση... Έσρετε, άλλως τε, πόσο σπινθημένος μού σας σε κάθε τι που άφορ-εί την ήλμια... Τι' αυτό έπείμνα να σας ά-ταμείων, και έπειδή έσπαινη πός το μικρό αυτό άριστοέγγραμμα που γράφατε σε σας ελε κοράσει π.λ.υ. αυτό έπείμνα στον 'Αγιο 'Ανδρα να σας όσση μια μικρή άδεια άναπαύσεως... 'Ελαίω πως θα έσω-φελήσθη απ' αυτήν την άδεια για να θεα-πείσσει τους πόνους σας... και έξω έπί-σης πως σαν πάλος υδός θα πάτε, με την έ-κτα αυτή, να σπουδάσετε τους τάφους των προγόνων σας... Και άνοχώς το φρό-νιμο λαίμαργό... Ελε, όθως να ένοσσε τις αλμπές λίνες σας με τη πρώτη μαρ-μενά φύλλα.

Ο Ού-Κό-Του άκούσε με σεσάτοπν τον α-τοκρατορικό λόγο και έσπαινε να άπαντήση με ήλιες έμγαρίστες.

— Μ'ε τόσο έδωθηκε καθήκον του να προ-σέξει :

— Βέβαια, δέν είναι πιά νέος, αλλά ε-ίμαι άλμια άρετά εύαίρητος και θα παρσώ-σω να έξαοφώτομην να άνοχον τον όθρο με άρσισσι, χωρίς να έχω άνάγκη άνα-παύσεως.

Η Τσ'ε Χι, που καταλαβαίνει πολύ καλά αυτή την σκεπασμένη διαμαρτυρία, έθώμωσε για την άνάμεια και την έμμομη του κακού αυτού γέρον.

Ζώροσε τα φρόδια της και έκανε ένα τρο-μερό μορφοσμό με τα χείλη της.

— Αλλά ο Μέγας Λογοκρίτης άνηκε στη ό-παιτη των άνοχων άγίων... άνοχώς το φρό-νιμο να άφύσση να τους κούφον σε κομ-ματικά παρά ν' άπαρηγόσιν μια από τις άρεές τους.

Δέν φάνηκε να συγγένηται καθόλου απ' τον ψυχρό θυμό της Αυτοκρατορίας.

Τότε η Τσ'ε Χι έβαλλη, που έδωλεσε κα-θαρά :

— Παράγγελα να έτοιμάσουν έπίκτηδες για μένα ένα όφριο φορσώ με τα αυτοκρα-τορικά χρυσά και σ'ε δάβαλα πως οι έ-πρητες που θα σας μεταφέρουν έκει έλε γονοί και δινάτοί... Αυτό το φορσώ σ'ε-πείμνε μπουστά στην πόρτα σας... Σας δίνω την άδεια να άποστηρίξετε άμύσος απ' αυτήν την αίσουσα, γιατί δέν θέλω να ά-γορησώ όποτε στιγμή τη χαρά που θα έχε-τε να έξαοφείσθη στη γενετήριά σας πάλι.

Βεβαία κρησινόμεν που τον έδιωξαν με τέτοια άμύσος όσο και φιλόδοξη τρέ-πο ο Μέγας Λογοκρίτης έκανε με κόπο τις άποστηρίστρες γυναικείες. Σκαρτές, σονεμένες, άπορηγεμένους, διεκθύσθησε την έξοδο, ενώ ο Μέγας Εθνόχος του έ-

καμε μια άπόκληση τόσο έπίσημη όσο και ή-ποκριτική. (Ιστορικό: 'Αγνότορα ο Ού-Κό-Του κρησινόμενος όθως παρσώτες, δέν ε-πε μάλλια καμιά άμφιόβια πως από χρό-νο σε χρόνο η καλλέγεια της λογοτεχνίας μας από το όφριο φύλο παρσώτες όθως παρσώστες. Οι παρσώτες του διαρκώς παρ-γόνται πιά όθμοι, πιά λαμπεροί. Τώρα τα γυναικεία φιλολογικά έργα στην 'Ελλάδα δέν έχουν τον άπλευρο και τον όελο χαρα-κτήρα άλλων έθνων... Άρχίζον να γονο-νιστούν με τα έθιμα της Σινγκ-Τσ'ε, άπ-ερίτητα τα άνοχη λογοτεχνικά έθιμοτυ-γήματα.

Και η Τσ'ε Χι ήταν πολύ έδωδαίμων. Α-ερωτιόταν αν ο Ούρανος δέν έθώμωσε γι' αυτή την τιμωρία.

Και άπεφασσε άντι να άνακαυθή, όποτε είχε άλμπητη άνάγκη, να πη άμύσος να προσεχθή στο Νάο των προγόνων. Σω-λογιζόντας πως ήταν ήθιμο συμμέρον να όρισόται σε καλές οχόσεις μ' αυτά τα πα-τόθωμα Πενόεσας, που είχαν άνάγκη έ-ποδης κολακείας για να τις έινε έπαινη.

Με έξιοπερία ένεργητικότητα, άνοχώς-την έναντιον του όπνου που έδωδινε τα μά-τια της, ελε στον Μέγα Εθνόχο να την συνοδεύσει στο προσηκόμνη της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XXVIII

ΑΝΕΥΧΥΗ Η ΤΣΕ ΧΙ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΚΑΙ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΗ ΣΥ-ΖΥΓΟΥ ΤΗΣ

Συν-δουομένη από τον Μέγα Εθνόχο, η Τσ'ε Χι έβασε στην άσπρη μαρμαρένια σκά-λα του Νάου των Προγόνων.

— Ο ναός αυτός, ο πιο ιερός και ο πιο σε-βαστός απ' όλους τους ναούς της Ορσάνης Αυτοκρατορίας, έπαινε τις μεγαλόπρε-πες σάγες του άνωσσε στα φυλόγισμα αιδό-θωα δένδρων.

Στο έσωτερικό, μέσα στο μυστηριώδες μ-σσοσκόπιο, άπάνω σε μεγαλοπρεπείς δια-κόμους, ήταν άνωμασινόμενοι οι ιεροί όισκοί, που καθένας τους περιείχε μια απ' τις τρείς φυχές κάθε αυτοκρατορικού και κάθε αυτο-κρατορικής.

Η έσπαινη φυχή έμνε στο φέρετρό, έ-χε κάτω, πως όορν το Πενάλο, στην γυ-ναικεία νεκρόπολη, όπου όφονόταν οι χα-λοσισσάτοι τάφοι της θινωστικής Μαντσού.

Η τριτή φυχή όρισκόταν στη μεσοκνή της ορσάνης περιοχής των Κίτρινων Πηνών, ό-που την είχε όδηγήσει το όμα του Δράκον-τος.

— Αλλά κάθε μια απ' τις φυχές αυτές, αν και χωριστή, περιλάμβανε συγγένους και τις τρείς, έινε άλμια όφονόσσε. Τούδως, δάδαλα, να έσπαινη στοές βαρβάρους με το λευκό πρόσωπο.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΓΕΝΝΑ ΤΩΝ ΟΡΦΑΝΩΝ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 17ΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ]

*Ω, τι όθωμους έγινε την ώρα! μέ-ρα το πρώτο όταν ο Ροβέρτος κ' η Λου-βία γυρίζανε στο διαμέρισμα της κυ-ριακής πορτιέρισσας, καθάλα κ' οι δύο τους άπάνω στο γαϊδουρόκι, ενώ τους άκλειψόθουσε το βόδι, που το όδοντο-υσε ένας ζωντανός Μπαρμπας.

Με άσπια γένεα, φοροκρίτους μ' ένα σπουδαίο γεμάτο δώρα και παλινιδία.

—Ω, με τι χίληκα τα κακά παιδιά του σπιτιού! έβλεπαν τα δύο όρφανα να παίνοντο από γέλια τους και στις ποδιές του! τα πλούσια αυτά δώρα, που αυτά ούτε να το άνειμυόσιν δέν τολμούσαν.

Και πόσο μετονοσμένη η κυρά — Μπιέν ή πορτιέρισσα, όταν έμαθε την περιπέτεια των δύο μικρών, άνοχώς-την μονομιάς την γενναίόφνη καρδιά της. 'Όχι! δέν όσφινε να παρσόν στο 'Ορφανοέφριο ν' άγγελούνόσε αυτά!

Άσπ' μάλιστα ο κύριος που τους έ-χαριζε το βόδι έδινε την όπσοςση ό-τι θα έφρονίστε αλτός για την άνα-τροφή τους.

—Δέν σούλεγα πως θα τον βρούτε; έλε ο μικρός Ροβέρτος στην άεμ-φουλα του καθώς μοιράζονταν τα παλινιδία που τους είχε όσει ο Μπαρμπας. —Νοέλ κατευθείαν από τον Παρσέδωλο.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΜΑΣΣΕΡ

ΚΑΘΕΜΗΝΑ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τ' άποκίτατε αν βάφατε ένα από τα περσικά σας φορεμάτα με τ' άγε-ρμασινάς βαφές ARTI, που κάθε παλίο φορέμα το μεταβάλλουν σε καινούργιο και μεδόν. Έπιτυχία άφάνταστος. Ουδένποτε άναγνωρίζε-ται ως βαμμένον.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ — ΣΤΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Ποία είναι τα σπουδαιότερα γυναικεία λογοτεχνικά βιβλία του χρόνου που τελειώνουν — Η συνέχεια της έρευνής μας για την πεζο-γραφία — Η συγγραφέας του βιβλίου «Τά χρυσά γοβάκια» δι-μει-... Πως προσδύει η γυναικεία λογοτεχνία — Κρίσεις για το παρόν και για το μέλλον — Ποιές πεζογράφοι μας διακρίνονται — Πως έδημιοργήθη ένα διήγημα της δεσποινίδος Κατίνας Παπα.

Μέσα στο χρόνο που κλείνει αυτές τις ή-μέρες, η γυναικεία μας λογοτεχνία παρ-σώτες άρεστές όθως παρσώτες, δέν ε-πε μάλλια καμιά άμφιόβια πως από χρό-νο σε χρόνο η καλλέγεια της λογοτεχνίας μας από το όφριο φύλο παρσώτες όθως παρσώστες. Οι παρσώτες του διαρκώς παρ-γόνται πιά όθμοι, πιά λαμπεροί. Τώρα τα γυναικεία φιλολογικά έργα στην 'Ελλάδα δέν έχουν τον άπλευρο και τον όελο χαρα-κτήρα άλλων έθνων... Άρχίζον να γονο-νιστούν με τα έθιμα της Σινγκ-Τσ'ε, άπ-ερίτητα τα άνοχη λογοτεχνικά έθιμοτυ-γήματα.

Και η Τσ'ε Χι ήταν πολύ έδωδαίμων. Α-ερωτιόταν αν ο Ούρανος δέν έθώμωσε γι' αυτή την τιμωρία.

Και άπεφασσε άντι να άνακαυθή, όποτε είχε άλμπητη άνάγκη, να πη άμύσος να προσεχθή στο Νάο των προγόνων. Σω-λογιζόντας πως ήταν ήθιμο συμμέρον να όρισόται σε καλές οχόσεις μ' αυτά τα πα-τόθωμα Πενόεσας, που είχαν άνάγκη έ-ποδης κολακείας για να τις έινε έπαινη.

Με έξιοπερία ένεργητικότητα, άνοχώς-την έναντιον του όπνου που έδωδινε τα μά-τια της, ελε στον Μέγα Εθνόχο να την συνοδεύσει στο προσηκόμνη της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XXVIII

ΑΝΕΥΧΥΗ Η ΤΣΕ ΧΙ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΚΑΙ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΗ ΣΥ-ΖΥΓΟΥ ΤΗΣ

Συν-δουομένη από τον Μέγα Εθνόχο, η Τσ'ε Χι έβασε στην άσπρη μαρμαρένια σκά-λα του Νάου των Προγόνων.

— Ο ναός αυτός, ο πιο ιερός και ο πιο σε-βαστός απ' όλους τους ναούς της Ορσάνης Αυτοκρατορίας, έπαινε τις μεγαλόπρε-πες σάγες του άνωσσε στα φυλόγισμα αιδό-θωα δένδρων.

Στο έσωτερικό, μέσα στο μυστηριώδες μ-σσοσκόπιο, άπάνω σε μεγαλοπρεπείς δια-κόμους, ήταν άνωμασινόμενοι οι ιεροί όισκοί, που καθένας τους περιείχε μια απ' τις τρείς φυχές κάθε αυτοκρατορικού και κάθε αυτο-κρατορικής.

Η έσπαινη φυχή έμνε στο φέρετρό, έ-χε κάτω, πως όορν το Πενάλο, στην γυ-ναικεία νεκρόπολη, όπου όφονόταν οι χα-λοσισσάτοι τάφοι της θινωστικής Μαντσού.

Η τριτή φυχή όρισκόταν στη μεσοκνή της ορσάνης περιοχής των Κίτρινων Πηνών, ό-που την είχε όδηγήσει το όμα του Δράκον-τος.

— Αλλά κάθε μια απ' τις φυχές αυτές, αν και χωριστή, περιλάμβανε συγγένους και τις τρείς, έινε άλμια όφονόσσε. Τούδως, δάδαλα, να έσπαινη στοές βαρβάρους με το λευκό πρόσωπο.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΓΕΝΝΑ ΤΩΝ ΟΡΦΑΝΩΝ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 17ΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ]

*Ω, τι όθωμους έγινε την ώρα! μέ-ρα το πρώτο όταν ο Ροβέρτος κ' η Λου-βία γυρίζανε στο διαμέρισμα της κυ-ριακής πορτιέρισσας, καθάλα κ' οι δύο τους άπάνω στο γαϊδουρόκι, ενώ τους άκλειψόθουσε το βόδι, που το όδοντο-υσε ένας ζωντανός Μπαρμπας.

Με άσπια γένεα, φοροκρίτους μ' ένα σπουδαίο γεμάτο δώρα και παλινιδία.

—Ω, με τι χίληκα τα κακά παιδιά του σπιτιού! έβλεπαν τα δύο όρφανα να παίνοντο από γέλια τους και στις ποδιές του! τα πλούσια αυτά δώρα, που αυτά ούτε να το άνειμυόσιν δέν τολμούσαν.

Και πόσο μετονοσμένη η κυρά — Μπιέν ή πορτιέρισσα, όταν έμαθε την περιπέτεια των δύο μικρών, άνοχώς-την μονομιάς την γενναίόφνη καρδιά της. 'Όχι! δέν όσφινε να παρσόν στο 'Ορφανοέφριο ν' άγγελούνόσε αυτά!

Άσπ' μάλιστα ο κύριος που τους έ-χαριζε το βόδι έδινε την όπσοςση ό-τι θα έφρονίστε αλτός για την άνα-τροφή τους.

—Δέν σούλεγα πως θα τον βρούτε; έλε ο μικρός Ροβέρτος στην άεμ-φουλα του καθώς μοιράζονταν τα παλινιδία που τους είχε όσει ο Μπαρμπας. —Νοέλ κατευθείαν από τον Παρσέδωλο.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΜΑΣΣΕΡ

ΚΑΘΕΜΗΝΑ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τ' άποκίτατε αν βάφατε ένα από τα περσικά σας φορεμάτα με τ' άγε-ρμασινάς βαφές ARTI, που κάθε παλίο φορέμα το μεταβάλλουν σε καινούργιο και μεδόν. Έπιτυχία άφάνταστος. Ουδένποτε άναγνωρίζε-ται ως βαμμένον.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΙ ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΙ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Η Κ. ΛΙΑ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

τοίμασση για συνέντευξι...

ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΙΞΗ Ο ΤΩΣ ΚΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ

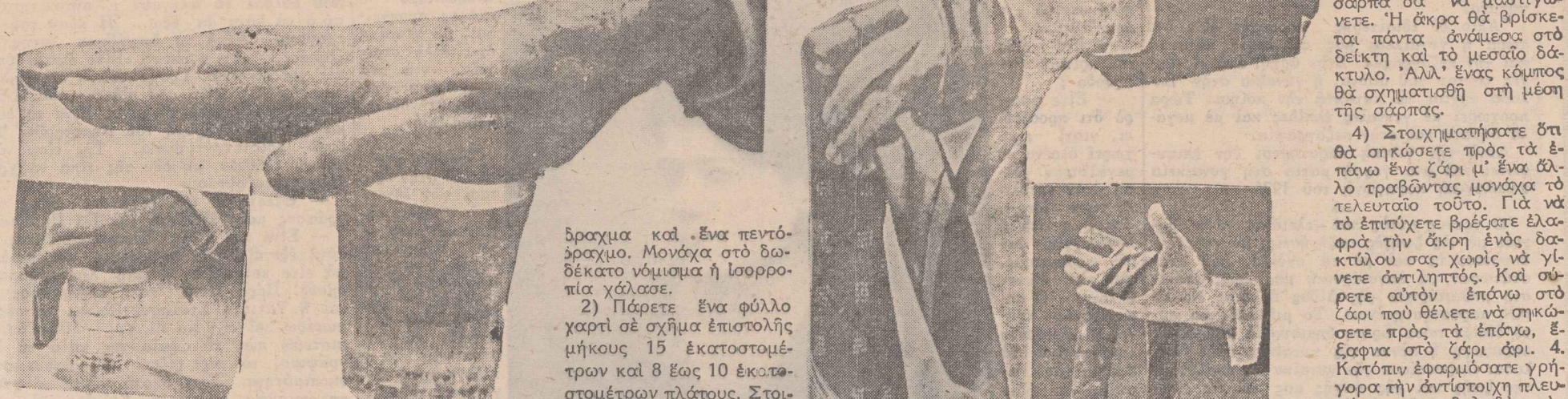
“Ετσι μονάχα θα γλυτώση απο τη μελαγχολία

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ Ιατρός Τουλός, ιδρυτής του Παρισινού Ψυχιατρικού Νοσοκομείου, σ' ένα άρθρο του που δημοσιεύεται στο Παρισινό περιοδικό «Γνωρίζω» τα πάντα διαικνύει τη γνώμη ότι ο άνθρωπος που σκεί και το σοβαρότερο ακόμη επαγγελμα δεν πρέπει να φοβάται την διασκέδαση. «Μπορώ μάλιστα, συνεχίζει ο Δ.

προσχή. “Η επιφάνεια του νερού θα φουσκώσει άλλ’ ή επίδραση του νόμου που συγκρατεί τα τριγωντά άγγελα αναμεταξύ τους θα επιδοθή το νερό να ξεχειλίσει. Στό εικονιζόμενο, ποτήρι έγινε δυ- νατόν να χαρέ- σουν δέκα μονό.

σάρκα παίρνει θέσι κυρίως, όπως είναι σημειωμένο στη μικρή φωτογραφία. “Ανα- στρέφεται απότομα το χέρι σας, ώστε η ράχη του τη φορά αυτή να φανερωθή στους θεατές. Απομάτως σχεδόν ή πρόσ- τα πίσω άκρα της σάρκας με το ρήψιμο παίρνει θέσι ανάμεσα στο δεικτικό και το μεσαίο δάκτυλο, που εκρατοδοσσε άπουα- κρουσμένους (βλέπετε την μεγάλη φωτογραφία). Ξανακλείσατέ τους, σφί- ξα τέ τους δυνατά, και δώσατε μία κίνηση στη σάρκα σά να μαστιγώ- νετε. “Η άκρα θα βρίσκε- ται πάντα ανάμεσα στο δεικτικό και το μεσαίο δά- κτυλο. “Αλλ’ ένας κόμπος θα σχηματισθή στη μέση της σάρκας.

4) Στοιχηματίσατε ότι θα σηκώσετε προς τα έ- πάνω ένα ζάρκι μ' ένα έλ- λο προβάλλοντας μονάχα το τελευταίο του. Για να το επιτύχετε βρέξατε ελα- φρά την άκρη ενός δα- κτύλου σας χωρίς να γί- νετε αντιληπτός. Και σφί- ρετε αυτόν επάνω στο ζάρκι που θέλετε να σηκώ- σετε προς τα επάνω, έ- ξαστρα στο ζάρκι άρι. 4. Κατόπιν εφαρμόσατε γρή- γορα την αντίστοιχη πλευ- ρά του — δηλαδή την πλευρά με τον αριθμό 4 του ζαριού που κρατάτε. Μιά επενέργεια θα παρα- χθή μέσα στις τέσσερες πρώτες και θα μπορέσετε να σηκώσετε προς τα έ- πάνω το ζάρι σάν να είχε μαγνι- σθή.

δραχμα και ένα πεντό- δραχμο. Μονάχα στο δω- δέκατο νόμισμα ή Ισορρο- πία γιάσσε.

2) Πάρτε ένα φύλλο χαρτί σέ σχήμα επιστολής μήκους 15 εκατοστούμέ- τρων και 8 έως 10 εκατο- στομέτρων πλάτους. Στοι- χηματίσατε ότι θα στερε- σάτε ένα ποτήρι γεμάτο νερό ανάμεσα σ' άλλα δυο ποτήρια με την βοήθεια του χαρτιού αυτού που δεν φαίνεται καθόλου στερεό. Για να το επιτύχετε το διπλώνετε σέ φόρμα φυσαρμόνικας. Τοποθετήσατε τό γεμάτο ποτήρι επάνω στο δύο ποτήρια- στηρίγματα. Θα έχετε έτσι αδεισεία πολύ την στερεότητα του, ώστε να κατορθώση ή βαστάξη το ποτήρι.

3) Στοι- χηματίσατε ότι θα κάνε- τε κόμμο σέ μία σάσπα με ένα μόνο ζοι και σέ δύο δευτε- ρόλεπτα. Κρατάτε τό ζοι μ' ένα μπόρο- το πεντο- νόμισμα με την παλάμη σας ν ε ρ ο μ έν η πρός. τους θεατές. “Η

πάνω το ζάρι σάν να είχε μαγνι- σθή.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΚΗΛΙΔΩΝ
Πολλοί δεν ήμπορούν νά ήυποφέρουν την μωροδιά της θεζίνης διά τών καθαρισμών τών ρούτων. “Ας μεταχειρισθόν λοιπόν τό εξής ύπνόν.
Είς 750 γραμμάρια οξοναίνεωτος, προσθέ- τουν ποσότητα σαπουνι Μασσαλίας. Έπειτα 10 γραμμάρια εσάνς λεμονιάς και 12 γραμμά- ρια εσάνς μέντας. “Απλώνουν τό θύσασμα πού θέλουν νά καθαρίσουν και τρίβουν τους λε- κές με ένα πανάκι θρεγμένον εις τό ύγρον αυτό.

ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΛΑΔΟΜΠΟΓΙΑΣ
Μη στενοχωρείσθε αν ή άσχημη λαδομιογιά τών τοίχων ή της πόρτας έχει λευαίσει. Τό λευαίσιμα αυτό συνήθως προέγεται από τό συχνό πιάσιμο, είνε δέ πολύ εύκολο νά εξα- λευθή με τόν εξής τρόπον :
Παίονετε λίγο γύφρο καθαρόν και ψιλοκό- πανισμένον. Βουτάτε σ' αυτόν ένα θρεγμένο πανί και μ' αυτό τρίβετε τό λευαίσιμα μέρος. Κατόπιν σφουγγίζετε με ένα άλλο θρεγμένο πανί ή μουσκεμένο σφουγγάρι και ο τοίχος ή ή πόρτα θα έχη φρεσισαίγρη σάν νά έ- χροματίσθηκε την ίδια ήμέρα.

ΠΑΛΤΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
“Ετοιμα και επί παραγγελία ΣΠΟΡ ολόμυαλλα με φόδρα με- ταξωτή από 800 δρχ. και άνω. ΤΟΥΛΑΕΤΤΑΙ με γούρνες και φό- δρα μεταξωτή, ολόμυαλλα ύψο- σματα μεδέρνα από 1200 δρχ.— μόδα και άνω.
“Αι παραγγελίες παραδίδονται έν άνάγκη και έντός 48 ώρων.
ΡΑΠΤΙΚΑ ΠΑΛΤΩΝ
κοιμένα από τό γνωστό φαλίδι του κ. ΟΡΕ, επί δεκαετία ειδι- κευθέντος εις Παρισίους και Λον- δίνον, από δρχ. 300 και άνω.
ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ
ΟΡΕ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

“Η γυναίκα δεν πρέπει νά γίνη Ιό δμμα Ιης ήλικίας
Ιης αλλά κυρία Ιου έαυλου Ιης αυλό λέγει ή
ELIZABETH ARDEN
“Η Δνίς Μαρία ηγο ύπουδάσασα επιόλημονι.
κως εις Ιό έν Λονδίνω Ινολιούλον Ιης Elizabeth
Arden δά όας διδάξη διά καθαλήτην μαθημά.
Ιων πως νά διαληρθέλε Ιήν ύμορφιά και φρεσκάδα
Ιου προδύπου όας. *Εύρίσκετε καθημερινώς εις Ιό*
Salon Rose
Χουοικοποιούλου
ΣΤΑΔΙΟΥ 31

ΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΣΠΟΡ

ΤΑ ΒΟΥΝΑ μας, τά ελληνικά δονα είτε γηνά, είτε χιο- νισμένα με τις άρμονικές γεωμίες, τόν έξοχο όρζον- τα, τις δυσπρόσιτες κορυ- φές, τις χαρομένες κοιλάδες, τά άγρια φα- ράγγια, την ποικιλία τών δέντρων, τούς χί- λους χροματισμούς, τό φως πού τά έλ- λει, αποτελούν ένα θαύμα, ένα άπείρογο θέα- μα πού έλλοι τό έλίκτον από μακριά και άλλοι τό χαίρονται στις ψηλές κορυφές. Οι

ΤΟ ΣΚΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. Γ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ

άδελφές Γεροκοστοπούλου στην Πάτρα και άλλες.
Αυτή είνε ή ιστορία του σκι πού άρχίζει από την Λακωνία και καταλήγει... στο Τσίναρον.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΑΚΑΤΑΓΩΓΙΟΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

“Ενας μεσίτης διαφημιστικής εταιρείας, προσπαθώντας νά πείση τόν διευθυντή κάποιου μεγάλου έμπορικού καταστήματος νά κάνει δια- φημίαι της έμβέλειας τών νέων του έμπο- ρημάτων. “Ο έμπορος όμως, άσυνήθιστος άπ' τό επιχειρηματά του, δέν ήθελε ν' άκούση τίποτε.

“Απελπισμένος πιά ο μεσίτης, τραβούσε προς την έξοδο, όταν τόν κατέβηκε έξωφρα κάποια φρενιτή ιδέα. Είπε λοιπόν στον έμ- πορο:

—Δέν μου λέτε, άγαπητέ μου, δέν σας έ- τυχε ποτέ νά ιδήτε πώς γεννά τ' αυγά της ή πάπια και τί κάνει άια τό γεννήσιον;
—Λοιπόν, άκούστε τό από μένα: “Όταν γεννιέται ή πάπια τό αυγό της τό άφνει και φεύγει... Ένψ ή κόττα — είδατε πώς γεννά ή κόττα;

—“Όχι!
—“Ε, ή κόττα άια κάνει τ' αυγό της, φου- σώνει, πνιγνάζοντάς, καναρίζει, καί ξε- καναρίζει όλη τή γεγονιά. Είνε σάν νά δια- κηρύσσει σ' όλον τόν κόσμο: “Εκείνα τ' αυγά μου, έκαμα ένα θαυμάσιο αυγόδ! Κάνει, βλέ- πετε τή φεκάδια της ή κόττα. Τ' άποτελέσμα- τει είνε γνωστό: Τ' αυγά της κόττας έξοδεύ- ονται κατά εκατομύρια, ενώ της πάπιας είνε σχεδόν άγνωστά.

“Υπογρα άπ' τό άκαταλόγητο αυτό επιχείρημα ο έμπορος δέν μπόρεσε πιά νά αντίστασθ ή έ- τοι ο έξυπνος μεσίτης κατόρθω- σε νά άποπάσσει μιά παραγγελία μεγάλου διαμερίσμου.

ΤΑ ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ ΠΤΗΝΑ

Οι μεγαλύτεροι κίνδυνοι γιά αά πολλιά όταν ταξιδεύουν, έ- ναι οι σάρες, άπώκο σποδ, ά- κοίτες πέτσιον και σκουνοί κατά χιλιάδες. Τα έποδημητικά κυρίως πουλιά, πού πετούν καί τή τούτα, έλευόμενα από τό Ι- στυό φως τών φάσων, κατευθύ- νονται με όρμη και προσκορόν- ταν σ' αυτούς. Τα περισσότε- ρα τότε άπ' αυτά πέφτουν στη γάσσα ή στην έρη άκαρά, άλ- λα σκοτωμένα από τό γόττωμα στα σίδερα και στα καύσταλα τών φάσων κα' άλλα τυφλωμένα τό δυνατό φως του.

“Ενα πρωί, όρθώσαν 5.000 πουλιά νεκρά γύρω από τόν φάρο τού Γερδ—Νέρε. Στόν φάρο έπί- σης της Μπέ—“Η όρθώσαν κά- ποτε 4.000 πετακίτσες μισοσκο- τωμένες.

Η Δίς Άγγελεπούλου και ή Χ. Καλιαμπέτσου —Μαυροπούλου

τελευταίοι είνε οι όρει- βάτες πού κατέκρησαν ό- λα τά βουνά με την θα- μασία όργάνισή τους, τόν «Ελληνικό “Ορειβατικό Σύνδεσμο». Βέβαια, τό καινούρι ο άναβάσεις είνε εύκολες, αλλά τών χειμάρων με τό χιόνι πού τά καλύπτει και έδώ και μερικά χρόνια ήταν άκα- τέρχστες οι άναρριχί- σεις. Και νά φαντασθή κανείς ότι από τών “Ο- κτώβριο έως τόν Ιούνιο σέ πολλιά βουνά δέν λεί- πει τό χιόνι, όπως τών “Ολυμπο, τών Παρνασσό, τών Τσάβιτο, τά Λευκά “Όρη και άλλα. “Αλλά ά- πό τότε πού διαδόθηκε τό σκι σάν τόπο μας, τό όραιότερο από όλα τά σποδ, οι κορυφές όλων τών βουνών και αυτού του “Ολύμπου άφίξη κα- τεστύθηκαν, και μάλιστα μέσα στην καρδιά του χει- μώνα.

“Αλλά άς δοήτε τί είνε αυτό τό σκι και πώς δια- δόθηκε τόσο πολύ στόν κόμμο και τελευταίως στόν τόπο μας, στην Ελλάδα.

Σκι θα πη νορβηγικά κατεργασμένο έξοιο ή σανίδι. Οι Νορβηγοί δέν τό προσφέρουν σ κ ι άλλα σ σ ι. Μόλα ταύτα σκλον τόν κό- σμο συνήθησαν νά τό λέγουν σκι.

Γιά πρώτη φορά τό χρησιμοποίησαν οι Λάπωνες στην παγωμένη πατρίδα τους ως μέσον συγκοινωνίας. “Αργότερα πήγαν και στή Σκανδιναβική Κράτη. Πρώτα, πρώτα τό χρησιμοποίησαν στην πεδιάδα και σιγά, σι- γά άπέβησαν με αυτά στή βουνά. Οι πρώτοι άγνώστες πού σκι έγιναν στό Τσούζι τό 1843 και ή πρώτη έμβασε του σκι έγινε στά 1863. Στην Χριστιανία στά 1887 Ιδρύθηκε τό σκι - κλόμπ και μετά δύο χρόνια σέ μία τοποθεσία της Χριστιανίας πού λέγεται Τέλεμαρκ έγινε τό πρώτο πήδημα από σκιά πού πήδησε 23 μέτρα. Στό Πατερ — Κλέβεν κατά τους έγερ- σμούς Ολυμπιακής άγέτας ο Νορβηγός γενοδής Ολυμπιακός άθλητής Τόσσιν πήδησε 77.14 μ. Τά μέτρα δέν λογιζομένης σέ ύψος αλλά σέ μήκος και χωρίς νά πέση ο σκιάς.

Στά 1889 έγιναν οι πρώτες επίσημες άνα- βάσεις στά βουνά με σκι και στά 1891 Ιδρύ- τηκε στό Μ. υγο «Σκι Κλόμπ». “Ετσι τό σκι από μέσον συγκοινωνίας έγινε σιγά, σιγά σποδ και άτις άκων σποδ διαφόρους στρα- τούς, Ιδίως δέ στόν στρατό της Νορβηγίας.

“Από τούς περσινούς Πανελληνίους άγώνες του σκι στή Ζήρεια.

γνωστό έκδοθη Κόντα “Ελευθεροδάση πού γιά πρώτη φορά έκανε σκι στην Πάργα από στά 1928. “Ας σημειωθή ότι ο “Ελευθερο- δάσης έδώ και 40 χρόνια, όταν βρισκόταν στις Βαλτικές χώρες, ήταν μαγιάδης σκιάς. Στό “Εξωτερικό φωνικά πολλιά “Ελληνες κά- νουν σκι. “Αρκεί νά σημειωθή ότι στην “Ελ- βετία υπάρχει και καταφύγιον στην νήσυν πού διακεμήντος “Ελληνες χιονοδρόμοι “Ιταλίας, πού λέγονται «Καταφύγιον “Ελβιακής και έχει σέ μία περιά άνάγλυψη την μορφή του σκι- πατιούτου μας.

“Ο “Ελευθεροδάσης όμως πρότερος τό η- στικό γιά τόν έαυτό του. Έκανε σκι μονά- χος του στά 1928 στην Πάργα, γι αυτό και γιά νά άποδοθούν τό του Κασσάρς τό Κασσάρι δέν θα είνε υπερβολικών άν σημει- ωθή ός πατή της διαδόσεως του σκι στην “Ελλάδα ο μηχανικός Ν. Τσιούνης, πού νά- μαθε όταν σπουδάζε στην Γερμανία. “Όταν τελείωσε τίς σπουδές του, έφερε τά σκι του στην “Ελλάδα και τό διαπρόσχε... άθιστα. Φοδών νά επιχειρήσει εμφάνισι σκιάς. “Οι ταν όμως Ιδρύθηκε στά 1929 έδώ ο “Ελλη- νικός “Ορειβατικός Σύνδεσμος, τό Κασσάρι από σωματείο, πού όφειλεται στην έμπερ- τικήτητα και την θέλησι ενός άθροιστου, τού “Ηλία Νικοπούλου, ο μηχανικός Τσιούνης άπ- γε στά γραφεία και τούς ειπε γιά σκι. Βρή-

Οι πρώτοι άγώνες σκι στην “Ελ- λάδα έγιναν στις 31 “Ιανουαρίου του 1932 στην Πάργα και έλαβον μέ- ρος σ' αυτούς άρσενικοί και θήλυκοι καδώς και όσοι έμαθαν σκι στό έ- ξωτερικό.

Οι πρώτοι Πανελλήνιοι άγώνες του σκι είχαν προκηρυχθή στις 21 Φεβρουαρίου 1932 στή Παναγιά, αλλά δέν έγιναν γιά ο άκατοίχας. “Εγιναν όμως στην Πάργα στις 6 Μαρτίου του 1932. Οι δεύτεροι Πανελλήνιοι άγώνες έγιναν στις 27 Μαρτίου 1933 στή Παναγιά, οι τρίτοι στις 27 και 28 “Ιανουαρίου τού Σαραντάμηνου, οι τέταρτοι στις 19 Φεβρουαρίου 1935 στην Ζήρεια και οι πέμπτοι στις 24 Φεβρουαρίου τού 1936.

“Ο καλύτερος “Ελλη σκιάς θε- σπειται ο πρωταθλητής του σκι Α- ης Ιωαννίνης και άέως κατοιν οι Ιωάννης Παπαρόδης, Κούτας, Νάτσος κλπ. “Ελληνίδες πού άσχ- ηνούνται με σποδ του σκι είνε ή πρωταθλήτρια Αγγελία Καλλιαμπέ- τσου — Μαυροπούλου, ή Κίρκια τσι — Μαυροπούλου, ή Κίρκια τσι — Μαυροπούλου, ή Αλδα Κουρούκλη, οι

“Η “Ελληνίς πρωταθλήτρια του σκι Χ. “Αρκλία Καλιαμπέτσου — Μαυροπούλου

